

SUSAN MALLERY

Tatlı Bedel

BeyazDizi
İki Roman Birarada

HARLEQUIN®

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Ap. No.83/1

Kadıköy İSTANBUL

Tel: (0216) 418 12 72 Fax: (0216) 338 87 12

Kadıköy V.D. 079 035 0285

Annie McCoy: Ana okulu öğretmeni.
Kadın kahraman.

Duncan Patrick: Acımasız bir CEO.
Erkek kahraman.

Lawrence Patrick: Ailesinden kalan tek yakını.
Duncan'ın amcası.

Tim McCoy: Annie'nin sorunlu erkek kardeşi.

Jenny ve Julie: Annie'nin kuzenleri

Kami: Guam'lı değişim öğrencisi.

Charles Patterson: Finans muhabiri, gazeteci

Valentina: Duncan'ın eski karısı

BİRİNCİ BÖLÜM

*Duncan Patrick, bir kez daha, sektörün bu yıla damgasını vur-
ran CEO'su olmuştu. Taşımacılık milyarderi yılın iki büyük yatırı-
mına imza atmış, Avrupa'dan bir nakliye şirketini satın almış ve
güney Amerika'da çok karlı bir demiryolu şirketini ucuza kapatmayı
başarmıştı.*

*Patrick Endüstri, şirket olarak çok sağlıklı bir şekilde büyümeye
devam ediyor, Dünya taşımacılık sektörü içinde giderek yıldızı par-
lıyordu ama olayın farklı bir boyutu daha vardı. İki yıldır Duncan
yılın en başarılı ama en acımasız CEO'su seçiliyordu.*

*Dergiye verdiği röportajda bu suçlamayı inkâr eden bir tavrı da
olmamıştı.*

“Burada yazılanların ölçüsüzlüğüne inanamıyorum.”

*Lawrence Patrick, masanın üzerindeki dergiyi işaret ederken öf-
keyle Duncan'a bakıyordu.*

Duncan arkasına yaslanıp adeta isyan etti.

“Röportajı vermemi isteyen sendin ama.”

"Bahsettiğim bu değil."

"Peki neden bahsediyoruz?"

Soran gözlerle amcasına ve sonra diğer yönetim kurulu üyelerine baktı.

"Çok para kazandığımızdan mı memnun değilsiniz, hissedarların bu durumdan memnun olmadığını mı iddia ediyorsunuz?"

"Tanrım, medyanın senden nefret etmeye bayıldığının farkında değil misin? Bir karavan parkını satın alıp orada yaşamaya çalışan insanları sokağa attın sen. O insanların çoğu yaşlı fakir insanlardı."

"O park bizim en büyük limanımızın yanı başındaydı. O sahaya ihtiyacımız vardı ve bu operasyonu onaylamıştınız?"

"Televizyonda gidecekleri yerleri olmadığı için gözyaşı döken yaşlı insanları seyretmek zorunda kalacağımızı bize söylememiştin."

"Hadi ama, yapmayın. Onları başka bir parka taşıdık. Üstelik bu yeni park çok daha yaşanabilir bir yer. Her türlü masraflarını karşıladık. Kimse bir şey kaybetmedi. Medyanın abarttığını sizde biliyorsunuz."

Bazı üyeler müdahale etti.

"Bu hırsının seni iflastan son anda kurtardığını inkâr edemezsin."

"Etmiyorum zaten. Bir şirket almak istediğimde olağan yollar dan olmuyorsa bende haklı olarak başka yolları deniyorum. Bu denediğim yolların hepsinin kanuni yollar olduğunu hatırlatırım. Sizler şirketime para kazanmak için yatırım yaptınız ve ben bunun için çalışıyorum. Medyanın yorumları beni hiç ilgilendirmiyor."

"Bunun farkındayız Duncan ama sorun berbat imajımızda."

"Bunu hak etmiyoruz."

"Bu senin kendi düşüncen. Geçinemediğin ortaklarından kurtulmak için bizi sen davet ettin ve anlaşmamızda sorularımıza cevap verme mecburiyetin olduğunu da unutmamalısın."

Bu ses tonu, bu tehditkâr tavırlar hiç hoşuna gitmiyordu. Şirketi nerelere getirdiğini görmüyorlar mıydı? Dünya çapında bir imparatorluk haline gelmişlerdi ve bunu yaratan kendisiydi, onlar değil.

"Ben tehdit ediyorsanız?"

"Seni tehdit falan etmiyoruz. İşin zorluklarının farkındayız ama medya bunu anlamak zorunda değil. Sadece önümüzdeki aylarda biraz sempatik görünmek zorunda olduğumuzu hatırlatıyoruz."

"Şu listeye bir göz at."

Amcası onun önüne bir liste uzatmıştı.

"Yetimlere yardımcı ol, bir köpek yavrusu kurtar, bir kız arkadaş bul. Değişmeyeceğini biliyoruz ama Tanrı aşkına, geçici bir süre için olsa bile, biraz insan gibi görünmeye çalış."

"Bana, dünyanın en adi herifi olduğumu ama bunun bilinmesinin şart olmadığını söylüyorsunuz."

"Aynen öyle."

"Tamam."

Ayağa kalktı ve üyelere baktı. Bir süre centilmeni oynayacaktı ama yeteri kadar kazandığında, karşısındaki yüzlerin hiçbirini tanımayacak, bildiği yolda devam edecekti.

İKİNCİ BÖLÜM

Annie McCoy, arabasının lastiklerin tamamen bittiğinin farkındaydı. Geçen baharda değiştirmeliydi ama olmamıştı işte. Küçük Cody, yediği berbat şeyleri en sevdiği eteğinin üzerine çıkardığında, hayatının neden bu kadar aksilikler içinde aktığını anlamaya çalışıyordu.

Elektrik şirketinden gelen ihtarını okurken yıkılacak gibi duran sundurmanın altındaydı. Tanrı'ya şükür başka fatura yoktu ama Kaliforniya üniversitesinden gelen mektuba sevin sin mi, üzül sin mü karar veremiyordu. Kuzeni Julie kabul edilmişti ama ödenecek ücret korkunç görünüyordu. Annie evinde kalabilmek için bile büyük sıkıntı çekerken bu ücreti nasıl ödeyebilirdi?

"Sırası gelince bunu da düşünürüz," dedikten sonra kapıyı açıp içeri girdi. Mektubu anaokulunun ona verdiği eski küçük masaya bırakıp mutfığa geçti ve duvardaki listeye göz attı.

Bugün Çarşambaydı ve gece dersi vardı. Julie'nin ikizi Jenny, Westwood'daki restoranda çalışıyordu. Guam'dan gelen değişim

öğrencisi Kami, muhtemelen arkadaşlarıyla çıkmıştı. Birkaç saatliğine de olsa evde yalnız başına kalabilecekti.

Buzdolabından şarap şişesini alıp, pabuçlarını fırlattı ve arka bahçeye çıkıp, otların serinliğinin keyfini çıkardı. Minicik bahçe çiçek doluydu. Su faturasını ödemiyor olsa bile Kaliforniya'da olmak yetiyordu. Annesi gibi bahçe işlerini seviyordu. Huzur bulabileceği kadar minik bir yeşillik dünyası yaratmayı başarmıştı.

Eski sandalyenin şimdi kırılmayacağını umut ederek oturdu ve tam şarabını dolduracakken kapının zilini duydu. Önce duymazdan gelmeyi düşündü ama sonra mırıldanarak kalktı ve kapıyı açtı.

Karşısında uzun boylu, yapılı bir adam duruyordu. İyi giyimli, siyah saçlı, açık gri gözlü ve kızgın bir adam.

"Sende kimsin? Tim burada mı?"

Annie sakın bir sesle onu cevapladı. "Önce merhaba. Sanırım siz de bu kelimeyle başlamalıydınız?"

"Hanımefendi konuşarak kaybedecek vaktim yok benim. Tim McCoy burada mı?"

Adamın ses tonu hiç dostça gelmiyordu. Annie kendini hazırlayıp adama sordu.

"Tim benim kardeşim. Siz kimsiniz?"

"Patronu."

"Ah!"

Bir an için adamı içeriye davet etmek istedi ama Tim yeni işinden pek söz etmediği için vazgeçti. O biraz... Uçarıydı. Aslında çok tatlı ve çalışkan biriydi ama içinde hep bir şeytanlık taşırdı.

"Ben Annie McCoy. Tim'in ablasıyım."

"Duncan Patrick."

Annie, onu davet etmemesinin kabalık olduğunu kabul edip kapıyı açtı ve çekilip eliyle ona yol gösterdi.

Adam elini sıktığında kemiklerinin kırılmadığına şükretti.

"Kardeşim ama burada yaşamıyor."

"Ama burası onun evi değil mi?"

Annie, üstüne basarak tekrar etti. "Sayılır ama burada yaşamı-

Adamın adalelerine gittiği kadar kan, beynine gitmiyor olabilir miydi?

"Bunu anladım Bayan McCoy ama bu evin kendisinin olduğunu söylemişti."

Annie, bir sandalye alıp arka bahçeye doğru yürüdü ve adamda onu takip etti. Ses tonu hiç hoşuna gitmiyordu ve giderek endişeleniyordu.

"Burası benim evim bayım. Niye soruyorsunuz?"

"Kardeşinizin nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Şimdilik bilmiyorum."

İçinde kötü hisler vardı. Duncan Patrick'in onu ziyarete gelmediği çok açıktı. Mutlaka bir halt etmiş olmalıydı.

"Lütfen bana ne yaptığını söyler misiniz?"

"Şirketimden para çaldı."

Annie deprem olduğunu zannetti. Nasıl olduğunu sormak istedi ama galiba cevabı biliyordu. Kumar sorunu vardı ve Las Vegas'a sadece beş saat uzaklıktaydılar.

"Ne kadar?"

"İki yüz elli bin dolar."

Nefesinin kesildiğini hissetti. Bu kadarı çok fazlaydı. Bu para geri ödenemeyecek kadar fazlaydı.

"Yüzünüzdeki ifadeye bakılırsa kardeşinizin neler yaptığından pek haberiniz yok."

"Sadece işini sevdiğini duymuştum."

"Gereğinden fazla sevdiği açık. Bunu ilk kez mi yapıyor?"

"Geçmişte de bazı sorunları olmuştu."

"Kumar?"

Bunu inkâr edemezdi. "Doğrudur."

"Bu sabah, bir evi olduğunu ve borcu karşılayacağını söylerken bunu anlamıştım."

"Böyle bir imkânı yok."

"Korkarım öyle Bayan McCoy. Kast ettiği bu ev mi?"

Evini teklif ettiğine inanamıyordu. Onun evini? Hayatta kalan tek varlığını? Annesi öldüğünde geriye kalan bu ev ve bir emeklilik

sigortasıydı. Paranın yarısını Tim'e üniversite masrafı için vermiş ama para Las Vegas'a gitmişti. Beş yıl önce olanları hüzünle hatırladı.

"Bu benim evim bayım."

Duncan'ın yüzündeki buz gibi ifadenin hiç değişmediğini fark etti.

"Peki, kardeşinizin başka bir varlığı var mı?"

"Yok maalesef."

"Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim."

Çıkmak için döndüğünde onu durduruverdi. Her ne halt etmiş olursa olsun söz konusu olan kardeşiydi.

"Ne olacak şimdi?"

"Kardeşiniz hapse girecek bayan."

"Onun yardıma ihtiyacı var, hapse girmeye değil. Şirketinizi sağlık sigortası yok mu? Onu bir programa sokamaz mısınız?"

"Parayı zimmetine geçirmeden önce olabilirdi. Şimdi ödemesi gerekiyor. Aksi halde polise giderim. İki yüz elli bin dolar önemli bir para Bayan McCoy."

"Annie. Tim, bunu çalışarak ödeyemez mi?"

"Mümkün değil ama eğer evinizi ipotek edip kredi alırsanız, geri çekilebilirim."

"Yaşadığım yerden vazgeçmemi istiyorsunuz. Bu hayatta sahip olduğum tek güvencem. Riske atamam."

"Kardeşiniz için de mi?"

Konuşma giderek çirkinleşiyordu.

"Eğer taksitlerinizi düzenli öderseniz sorun olmaz. Ne o, yoksa sizinde mi kumar sorunuz var?"

Annie, karşısında duran adama daha dikkatli baktı. Takım elbisesi için muhtemelen altı aylık, kolundaki altın saat için bir yıllık maaşını vermesi gerektiğini düşündü. Kapıdaki gösterişli araba içinse ömür boyu çalışmalıydı. Üstelik lastikleri de yeniydi. Bu kadar fazlaydı artık. Yorgundu ve açtı.

Annie, elektrik ihtarını alıp ona gösterdi.

"Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Bu bir ihtar mektubu. Çünkü faturalarımı ödemekte gecikiyorum. Peki, sizce neden gecikiyorum?"

"Bayan..."

Annie, avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Soruma cevap verin?"

Duncan şaşırtmıştı. "Neden?"

"Çünkü iki kuzenimin okul masraflarına katkıda bulunuyorum. Teyzem basit bir kuaför ve onlara yetişemiyor. Arkadaşları olan Kami, Guam'dan ve kendine yetmiyor. Bizimle kalmak zorunda. Bu kadar sıkıntıyı genç yaşlarında nasıl kaldırdıklarını bilmiyorum ama dayanıyorlar işte. Beni takip edin."

Adamı elinden tutup mutfağa sürükledi.

"Gördüğünüz gibi evin çatısı çökmek üzere ve tamir ettiremiyorum. Bunca giderin altından sadece bir anaokulu öğretmeni maaşımıyla kalkmaya çalışıyorum. Kalan tek güvencem olan evimi kaybetmeyeceğim. Bunu yapmayacağım."

Karşısında duran yapılı adamı biraz olsun yumuşatabildiğini umut ediyordu.

Ama olmamıştı.

"Sizi takdir ediyorum ama benim sorunum sizinkinden farklı. Kardeşinize bir an önce ulaşip vakit kaybetmemesi gerektiğini hatırlatırsanız iyi olur."

Dünyanın yarısı omuzlarındaydı sanki. "Bunu yapmayın bayım. Ben öderim. Ayda yüz dolar. Yok iki yüz dolar öderim ve bunun için söz veriyorum. Onu hapse göndermeniz hiçbir şeyi çözmez. Ailemizi perişan edersiniz. Sizin hiç paraya ihtiyacınız yok gibi."

"Bu hırsızlığı haklı mı kılar?"

"Elbette hayır. Sadece... Lütfen bayım. Sizin için çalışırım. İkinci bir iş bulurum. Aileme bunu yapmayın."

"O zaman kredi alın."

Bu cevap her şeyin sonuydu. Onu hapse göndermeye kararlıydı. Ne yapmalıydı? Ev ya da Tim? Evi ipotek ederse kredinin ödenmesi

konusunda yardım edeceğinden kuşkuluydu ama ona hapse göndermezdi.

"İmkânsız görünüyor."

"Aslında çok basit."

"Sizin için olabilir. Bu arada nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsunuz anlamıyorum. Bana birkaç saniye düşünme payı bile vermiyorsunuz."

"Ne dediniz?"

"Sadece biraz süre istedim. Belki başka bir çözüm bulabilirim."

"Bayan McCoy, evlimi siniz?"

"Değilim ama bağırmağa başlarsam bütün komşularımın yardıma geleceğinden emin olabilirsiniz."

"Buraya sizi tehdit etmeye gelmedim."

"Kardeşimi tehdit etmeniz aileyi tehdit etmeniz anlamına geliyor."

"Ne zamandır öğretmenlik yapıyorsunuz?"

"Bu beşinci yılım. Neden sordunuz?"

"Çocukları seviyorsunuz?"

"Çocukları severim."

"Uyuşturucu sorunuz var mı? Alkol?"

"Sadece çikolataya düşkünüm ama bu imkânsızlıklarda..."

"Hapiste olan erkek arkadaşınız?"

"Hey, özel hayatıma giriyorsunuz."

"Soruya cevap vermediniz."

"Elbette yok. Siz beni ne san..."

"Kızmayın lütfen. Belki üçüncü bir alternatif bulunabilir. Kardeşinizi korumak için."

"Ne gibi?"

"Bana çalışacaksınız. Borcun yarısını silip kardeşinizi bir programa yazdıracağım ve masraflarını karşılayacağım. İyileşince borcunu ödemeye başlayacak."

"Yüz yirmi beş bin doları hak edecek ne yapabilirim ki?"

Duncan, eve geldiğinden beri ilk kez gülümsedi. Gülümseyen hali onu ne kadar da çekici yapmıştı ama yine de sinirliydi.

Aniden bir adım geri çekildi.

"Seksten bahsediyorsanız, sizi şimdi..."

"Sakin olun Bayan McCoy. Seksten bahsetmiyorum."

"Buraya beni aşağılamaya geldiğiniz çok açık. Seks yapılacak biri değil miyim demek istiyorsunuz?"

"Bayan McCoy. Lütfen!"

"Aslında haklısınız. Ben daha çok annelere takdim edilecek iyi kız arkadaş tipiyimdir."

"İşte bu."

"Nasıl yani? Beni annenize tanıştırmak istediğinizi söylemeyin sakın."

"Onun dışında herkese tanıştırmak istiyorum. Yanımda olmanızı ve kız arkadaşım rolünü oynamanızı istiyorum. Katılacağım her etkinlikte yanımda olacaksınız ve benim acımasız biri olmadığımı göstermeme yardım edeceksiniz."

"Anlamıyorum. İsteddiğiniz her kadınla çıkabilirsiniz."

"Bu doğru ama o kadınlar benim sorunumu çözmez. Siz çözebilirsiniz."

"Nasıl?"

"Küçük çocukları eğitiyorsunuz, ailenize bakıyorsunuz. Siz iyi bir kızsınız. Benim de iyi bir kıza ihtiyacım var. Ayrıca kardeşiniz hapse girmeyecek."

Kollarını göğsünde birleştirip devam etti.

"Annie, ya evet dersin ya da..."

"Bu davranışın hiç sportmence değil."

"Biliyorum ama ben kazanmaya oynarım. Şimdi kararını vermelisin."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Duncan, onun cevabını beklerken, Annie sandalyeyi buzdolabının arkasına çekti ve üzerine çıkıp bir kutuya uzandı. Metal kutu içinde bakliyat var hissi uyandırıyor ama açıp içinden renkli bir şeyler çıkardığında endişelenmeye başladı. Kadını çok mu zorlamıştı?

"Ne yapıyorsun?"

"Gizli hazinemi çıkarıyorum. Bu evde üç kadın var ve çikolatanın on beş saniyeden fazla dayanacağını düşünürsen çok safsın demektir."

Kutunun içinden bir avuç dolusu çikolata aldıktan sonra özenle yerine yerleştirdi.

"Çikolatalar niye renkli?"

Kesinlikle bazen beynine az kan gidiyor diye düşündü.

"Cadılar bayramından kalma. O zamanlar yarı fiyatındaydılar. Sezonluk çikolata fiyatlarını takip etmelisin."

Bu arada bir avuç dolusu çikolatayı ağzına atıverdi.

"Şarabın vardı?"

"Çikolatanın yanında lafı bile olmaz."

Gözleriyle aynı renkte olan, eteğine uygun, mavi bir süveter giymişti. Ayakları çıplaktı ve parmak ojelerinin üzerinde papatya desenleri vardı. İnanılmaz derecede sade bir kadındı. Hiç makyajı galı ve omuzlarına kadar uzundu. Kendisine bakmak için pek vakti ve niyeti olmadığı çok açıktı.

Bu durumu sorun olarak görmüyordu. Dış görünüş kolayca hayabildiği kadarıyla, alçak gönüllü, sorumluluk hissi kuvvetli ve samimiydi. Diğer bir deyişle kolay bir kadındı ve bu işini kolaylaştıracaktı. Şimdilik yönetim kurulunun sırtından inmesi için yaptığı planın ana karakterini bulmuş gibi görünüyordu.

"Soruma henüz cevap vermedin?"

"Biliyorum ama hala tam olarak ne istediğini anlamış değilim."

Sandalyeyi masanın yanına çekti.

"Oturabilir miyiz lütfen?"

Burası onun eviydi ve bu daveti yapması gereken o olmalıydı. Yine de oturdu ve bir an için ona da çikolata vermeyi düşündü ama sonra azalacağını düşünerek hemen vazgeçti.

"Ben bir şirketi yönetiyorum. Patrick Endüstri."

"Aile işi olduğuna bahse girerim. Sana miras kalmış olmalı. Yoksa şirkete kendi adını verecek kadar megaloman birine benzemiyorsun."

"Bakıyorum çikolatalardan epey cesaret almışsın."

"Galiba."

"Şirket, üniversitedeyken bana miras kaldı ve on beş yılda neredeyse sıfırdan on beş milyar dolarlık bir imparatorluk haline getirdim."

Ne şanslı adam diye düşündü ama yine de milyarlar ona çok uzak kavramlardı.

"Bu kadar büyürken hep hızlı ve acımasız davrandım. Şirketleri satmaya zorladım ve aldıktan sonrada çok kârlı hale getirdim."

"Bu birçok insanı işinden ettiğinizin nazik açıklaması mı?"

"İş hayatı sadece başarı hikâyelerini sever bayan ama bir yere kadar. Şimdi acımasızlığım ile ilgili ciddi eleştirilere maruz kalıyorum. Baskı altındayım ve buna bir çözüm bulmalıyım."

"Niye bu eleştirilere önem veriyorsun?"

"Benim umurumda bile değil ama yönetim kurulu önemsiyor maalesef. Onları iyi kalpli olduğuma ikna etmeliyim. İyi bir... İnsan olduğuma diyelim."

Bu kez Annie ona gülerek bakıyordu.

"Ki öyle biri değilsin?"

"Değilim."

Aslında gri gözleriyle hiç fena görünmüyordu ama eğer gülerse. Ciddiyetini takınca ürkütücü bir havası vardı.

"Sen tam aradığım kadınsın. Güzel ve genç öğretmen imajı harika olacak. İnsanlar bunu sevecek, medya bayılacak."

"Medya? Bildiğimiz medya mı?"

"Televizyondan ya da dedikodu yazarlarından bahsetmiyoruz. Ben, iş dünyasının medyasından bahsediyorum. Birçok sosyal aktiviteye davetliyim ve benimle birlikte katılmanı istiyorum. Dünya seni görmeli ve benim için deli olduğunu düşünmeli. Sayende hakkındaki düşünceleri değişecektir."

"Desene rol yapacağız. Desene insanları ve medyayı kandıracağız. Bunun hile olduğunu biliyorsun umarım."

"Gerekçelerim tartışmaya açık değil."

"Benden hatırlatması."

"Kabul ediyorsan kardeşin için gerekli ayarlamaları yapacağım. Umarım hak ettiğini düşündüğün ikinci şansı iyi kullanır. Bu arada anlaşmamızı bir kişiye bile anlattırsan, hakkımda kötü bir şey söylediğini duyarsam, kardeşin hapsi boylar."

"İki yüz dolar bile ödememe fırsat vermeden?"

"Aynen öyle."

Onun gibi iyi bir kızın, şeytanla bir anlaşma yapması ne kadar doğruydum? Tereddüt içindeydi. "Bunu ailemle paylaşmaya mecburum."

"Tamam ama o kadar. Eğer başka biri..."

"Biliyorum. Artık bunu tekrarlamana gerek yok."
 "Anlaştık mı?"

Başka şansı var mıydı? Tim'in, acilen tedaviye ihtiyacı vardı. Onunla hemen konuşmalıydı ama ikna etmek çok zor olacaktı. Bir süre güvenli bir yerde olduğunu bilmek bile bu anlamaya değerdi.

"Anlaştık. Bir süre kız arkadaşın rolünü oynayacağım. Tanışacağım herkese senin nazik ve tatlı bir insan olduğunu, altın gibi bir kalbin olduğunu söyleyeceğim. Bu arada seni hiç tanımıyorum. Böylesine bir aldatmacayı nasıl yapacağım?"

"Gerekli bilgileri sana vereceğim."

"Bayılarak okumayacağımdan eminim."

Kinayeli yorumu duymazdan geldi. Mutfağa şöyle bir göz gezdirdi. Çatı şöyle dursun zemin bile dökülüyordu.

"Bir modacı ile buluşacaksın. Süre dolduğunda kıyafetler sende kalabilir."

"Ne tür kıyafetler?"

"Kokteyl kıyafetleri, balo elbiseleri, ayakkabılar..."

Bunları söylerken kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Benim kendi kıyafetlerim var."

"Onlarla katılacağın hiçbir davette rahat etmeyeceğinden eminim."

"Bütün bunlar gerçekten oluyor mu? Bunları konuşuyor muyuz gerçekten?"

"Hem de nasıl. İlk davet Cumartesi akşamı. Yardımcım seni arayacak. Zamanında hazır ol lütfen."

Böyle bir adamın, bu şartlarda hayatına giriyor olmasına inanamıyordu.

"Kardeşimin yaptığı şey için senden özür diliyorum."

"Senin sorumluluğun değildi."

"Elbette öyleydi. Biz bir aileyiz."

Duncan, bir an için konuşacak gibi oldu ama sonra vazgeçti ve evden çıktı. Annie, kapıyı kapattıktan sonra bir süre olduğu yerde kaldı. Neyin içine düştüğünü aileye nasıl anlatacaktı? Nasıl kabullendirecekti?

Cumartesi sabahı, Jenny ve Julie, büyümüş yeşil gözleri ve bir karış açılmış ağızlarıyla şoka uğramış halde ona bakıyorlardı. Kami, donup kalmıştı.

"Ne? Ne yaptın?"

Annie, onlara durumu olabildiğince açıklamaya çalışmıştı. Yağtağın altına sakladığı dosya hariç. Duncan ile bu akşam ilk rolünü oynamaya hazırlanıyordu ve ilk fırsatta dosyaya göz atmayı planlıyordu.

"Tim'in patronuyla bir ay gibi bir süre için birlikte olacağım. Bu bir ilişki değil. Sadece öyleymiş gibi davranacağız. İmajını değiştirmeye yönelik bir aldatmaca."

Bunu olup olamayacağını o da bilmiyordu. Eğer röportaj vermesini bekliyorsa, bu konuda hiç iyi olmadığını bilmeliydi. Çocuklara karşı rahattı ama yetişkinler için aynı şeyi söyleyemezdi.

Kami ilk kez araya girdi.

"Bunu hiç anlamıyorum. Niye?"

Jenny ve Julie beklenen ilk doğru tahmini yapıverdiler.

"Tim bir halt etmiş olmalı?"

"Sayılır. Zimmetine para geçirmiş. Duncan onun tedavisini a-
yarlıyor."

"Annie, o seni trenin altına atıyor ama?"

"Bunu önemi yok artık. Bir şekilde sorunu çözmeliyim."

Onlara özetle, borcun yarısının silineceğini ve tedavide sonra çalışarak kalan yarısının Tim tarafından ödeneceğini tekrarladı.

"Annie, yemin ederim bu mümkün değil. Yanlış yapmışsın."

Julie ayağa kalkmış adeta isyan ediyordu.

"Ben mi? Neyi yanlış yapmışım?"

"Tim'e bu şansı vermekle. Tekrar yapmasına neden olacaksın. Bunu hep yaptı ve sen onu kurtardın. Yedi yaşında marketten şeker çaldığında, lisede okulu sürekli kırdığında hep onu kurtardın. Artık yaptıklarıyla yüzleşmeli."

"Hapse girmesine izin veremem. Bu hiç bir şeyi çözmez."

"Biraz acı çekerse, kendine gelebilir."

"Onun yardımı ihtiyacı var. O benim kardeşim."

"İyi ya. Bırak artık biraz büyüsün."

"Söz verdim."

Kızlar birbirine bakarken, Kami müdahale etti.

"Hepimiz Annie'i tanıyoruz. Her zaman iyimserdir."

Annie onların ellerini tuttu.

"Kızlar lütfen! Bu durum zengin bir adamın kız arkadaşı rolünü bir aylığına oynamaktan ibaret. Süslü davetlere katılmaktan ibaret. Hepsi bu."

Bunları söylerken kızardığını biliyordu.

"Korktuğunuz gibi değil. Seks yok, yakınlaşmak bile yok. Sizden kabul etmenizi istemiyorum, sadece yardımcı olmanızı bekliyorum. Gece kıyafetleri için bir sitilistten destek alacağım ve bir ay sonra elbiseler bana kalacak. Seçimlerde sizinde bulunmanızı istiyorum. Süre dolduğunda onları size vereceğim."

Tahmin ettiği gibi üçü de havalara uçmuştu. Bağıra çağıra teza-hürat yapıyorlardı.

"Söz mü?"

"Elbette. Sitilist her an gelebilir. Şimdi benimle geliyor musunuz?"

Kapı çalındığında mutabık kalmışlardı bile. Jenny ve Julie koşarak kapıyı açtılar. Adam şaşkınlıkla onlara bakıyordu.

"Tanrım, Duncan sizinle mi çıkacak? Çok güzelsiniz. Hiç Model olmayı düşündünüz mü?"

Kızlar kıkırdayarak adamı içeri davet ettiler.

Annie, salona girince uzun boylu sarışın adamın kızlarla sohbet ettiğini gördü.

"Tamam, şimdi karşımda tipik bir anaokulu öğretmeni görüyorum. Sen Annie olmalısın? Duncan'a yardım etmeyi kabul ettiğinde ne düşünüyordun acaba? O sıfır numara bir... Neyse, çekicidir ama... Ben Cameron."

O anda Kami içeri girdi ve adam ona döndü.

"Ah, bu evin zenginliği beni hayrete düşürüyor. Tatlım sen bu güne kadar gördüğüm en güzel çekik gözlü kızsın."

Sonra masaya oturdu ve katalogları açtı.

"Evet, sevgili öğretmenim. Zamanımız az ve bir ay boyunca kalacağın tam on beş davet var."

Ona bazı katalogları gösterirken sordu.

"Duncan hakkında neler biliyorsun?"

"Üniversiteyi boks bursuyla okuduğunu biliyorum."

"Şaşırmış gibisin?"

"Şaşırdım. Bu pek rastlanan bir durum değil."

"Amcası Lawrance Patrick bir boksördü."

Julie atıldı. "Onu duymuştum. Artık yaşlanmış olmasına rağmen hala çok ünlü biri olduğunu biliyorum."

Annie'de onun adını duymuştu.

"Ne aile ama."

"Duncan amcası tarafından büyütüldü. Şaşırtıcı bir hikâyesi var ama bunu kendisinden öğrenecek kadar çok zamanın olacak."

Cameron onların hazırlanmasını bekledikten sonra hep birlikte kapıda bekleyen limuzine bindiler.

Beş saat sonra Annie tükenmişti. Onlarca elbise, bluz, pantolon ve ceket giyip çıkarmıştı. Ayakkabıların ve çantaların sayısını bile hatırlamıyordu. Sutyenleri denerken göğüslerinin aldığı şekilleri hayretle izlemişti.

Bir güzellik merkezine gittiğinde oturabileceği için çok mutlu olmuştu. Saçları yapılıyor, tırnakları bakımdan geçiyordu.

Cameron, bir bardak ve limonata ve peynir tabağıyla çıka geldi.

"Tatlım, yoruldu mu?"

"Daha da beter. Hayatım boyunca hiç bu kadar alış veriş yapmamıştım."

"İnsanlar hep alış verişin yarattığı enerjiyi küçümsemişlerdir."

Cameron onun yanına oturdu ve uzun bir liste uzattı. Hangi kıyafetin, hangi ayakkabı ve çantayla eşleşmesi gerektiğinin bir listesi-ydi.

"Bu konuda maharet sahibi olmadığım bu kadar mı belli oluyor? Listeyi hatırlayabileceğimden hiç emin değilim."

"Senin çuvallamana izin vermeyeceğim tatlım, merak etme. Büyük sitilistler bu durumlar içindir."

"Sen ünlü müsün?"

"Kendi dünyamda evet. Mutlu ettiğim, tanınmış müşterilerim var. Duncan gibi gardıroplarını aktüel tutmamı isteyen bağlantılarım var. Onun gibi tipik erkek tavırları olan bir dolu müşterim."

"Nasıl tanıştınız?"

"Üniversitede oda arkadaşıydık."

O sırada limonatasını içiyor olsaydı muhtemelen boğulurdu.

"Ciddi misin?"

"Acayip görüldüğünü biliyorum. Allah'tan hiç aynı kişiye takılmak gibi bir açmaza düşmedik. Sanat tarihi eğitimimin son yılında aslında modaya eğilimli olduğumu keşfettim. New York'a taşındım ve desinatör olmaya karar verdim ama dikiş dikmeye tahammül edemediğimi görünce satış işlerine ağırlık verdim. Giderek giydirilmeye ihtiyacı olan insanların varlığını hissettim ve işte buradayım."

Annie, ikisinin oda arkadaşı olduğunu kabullenmekte hala zorluk çekiyordu.

"Sen biraz anlat bakalım. En kötüsünü bulmayı nasıl becerdin?"

"Onun lakabı bumu?"

"Hiç yüzüne söylemedim elbette. Suratımın ortasına bir yumruk yemeye niyetim yok. Nasıl oldu?"

Annie ona olanları anlattı. "Kardeşimin hapse girmesine razı olamazdım ve bundan başka bir seçenekte yoktu."

"Sen iyi bir insansın Annie. Bunu hemen anlamak mümkün ama bu adamın seni çiklet niyetine çiğneyip, tükürüvermesine izin verme."

"Bu sadece iş. Kişisel olarak onunla hiç ilgilenmiyorum."

"Ya, ya. Bunu şu aşamada söylemesi kolay ama çok etkileyici olduğunu söylemeliyim. Sakın nazik olmaya çalışma. O bir dövüşçüdür ve girdiği kavgayı kazanır."

"Bu kadar dertlenme bence. Ben yaklaşısam bile onun tipi olmadığımıdan eminim."

"Sen Valentina değilsin elbette."

"Valentina?"

"Eski karısı. Ürkütücü, yılan kadar soğuk o kadını hatırlarken ürperiyorum. İnsanın eline buz koyduğunda ne hissederse, onunla karşılaşmakta aynı şeyi hissettirir."

"Ne zaman boşandılar?"

Otuz yaşlarında, bu kadar başarılı bir iş adamının evlenmek için niye acele ettiğini merak ediyordu.

"Birkaç yıl oldu. O kadından bahsetmeyi kesebilir miyiz lütfen. Senin gibi iyi bir kız niye hala bekâr acaba?"

"İki ciddi ilişkim oldu ve ikisi de aynı gerekçeyle beni terk etti. Sevgiliden çok yakın arkadaş gibi hissettiriyordum."

Yaşadıklarına üzülmeyeceği gibi, ikisini de neredeyse hatırlamıyordu bile ama hep kendinde bir yanlış olup olmadığını merak etmişti. İki ilişki toplam dört yıl sürmüş ve âşık olduğunu zannetmişti. Gelecek hayalleri kurmuş, çocuk yapmayı planlamıştı. Belki seks için ayakları yerden kesilmemişti ama yine de tatminkâr olduğunu varsaymıştı.

"Terk edildiğimde hep aynı şeyi duydum. -Özür dilerim ama senin en iyi dostun olmak istemiyorum."

Cameron elini onunkinin üzerine koydu. "Benim en iyi dostun olmamı ister misin?"

Merkezin sahibi Hector'a minnettardı. Saçlarına verdiği akıcı dalgalar, omuzlarına doğru bir şelalenin döküldüğü hissi veriyordu. Yardımcısının yaptığı makyajın ise her anını izleyip hafızasına kazıyordu. Cameron'un tavsiye ettiği kokteyl kıyafetine baktı ve sinirlerine nasıl hâkim olabileceğini düşündü.

Kolsuz elbisenin, derin bir dekoltesi vardı ve Annie dikleşen göğüslerine hayretle bakıyordu. Bütün kıvrımları açığa çıkmış, sanki bacakları uzamıştı.

Hep uzun ve rahat etekler giymeyi ve sınıfta rahat etmeyi amaçlayan tercihlerinden sonra bu kıyafeti inanılmaz farklı görünüyordu.

Kızlar onu yalnız bırakıp sinemaya gitmişlerdi ve fikirlerini almayacaktı.

Ayakkabısını giydiği sırada kapının çaldığını duydu. Duncan on dakika erkenciydi. Yüksek topuklarıyla bir adım atıp duruverdi ve bunlara alışırken düşmeyeceğini umut etti. Acaba Duncan nasıl bir tepki verecekti? Derin bir nefes alıp, kapıyı açtı.

Kapıda duran o değildi maalesef ve Tim'in öfkesi yüzünden okunabiliyordu.

"Annie, sen ne yaptın? Beni o iğrenç yerlerden birine yerleştirmeyi nasıl düşünebilirsin?"

"Ah, beni görmeye gelmen ne hoş? Sana üç günden beri ulaşmaya çalışıyorum."

Tim'in mavi gözlerinden fışkıran öfkesini görebiliyordu.

"Bunu yapamazsın."

"Neyi yapamam? Sana yardım etmeyi mi? Bu durumu yaratan sensin. Patronundan para çalan sensin. Buna nasıl cüret edersin?"

"Sen bunu anlamazsın."

"Hiç anlamaya niyetim yok zaten. Tercih senin. Ya tedavi ol, ya hapse gir."

"Çok cömertsin."

"Tim, bu benim hatam değil. Kumar oynayan da, bu ev hakkında yalan söyleyende ben değilim. Hayatını zarlara yükleyen sensin."

"Kartlara. Zarlara değil."

"Her ne haltsa işte."

"Annie, sen benim ablamsın. Bana yardım etmen gerekirken, bir rehabilitasyon merkezine kapatmak istiyorsun. Annemin ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Yaşasaydı eminim ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğunu söylerdi. Büyümeni ve sorumluluklarına sahip çıkmanı isterdi."

"Bu senin tahminin ve bana bir şey söylemiyor. Evi ipotek ettirebilirsin. Zaten yarısı benim."

"Yarısı senindi. Senin payını ödemiştin, hatırlıyor musun? Her neyse artık seni kurtarmaktan bıktım. Her zaman yanında olmaya

çalıştım ve sen bunun kıymetini hiç bilmedin. Değişmeye bile çalışmadın."

"Bana borçlusun. Evi ipotek edeceksin. Bunu yapacaksın. Duydun mu?"

Annie, ondan korktuğunu hissetti ve buna şaşırdı. Neler olabileceğinden endişe etmeye başladığı anda, açık kapıdan Duncan'ın girdiğini gördü.

"McCoy."

Tim döndüğü anda patronuyla yüz yüze geldi.

"Senin burada ne işin var?"

"Ablanla randevum var."

"Annie, onunla çıkmayacağını söyle bana."

Ablasını başıyla onayladığını görünce patladı.

"Ben canımın derdindeyim senin randevun var. Bir de aileyi korumaya çalıştığını söylüyordun."

Bu kez Annie patladı. "Sen neden söz ettiğini bile bilmiyorsun. Bu yaptığım tam olarak aileyi korumak ama sen bundan ne anlarsın ki?"

Duncan yanına gelip Tim'in kolundan tuttu. "Yarın sabah tedavi programın başlıyor. Aksi halde tutuklanacaksın."

"Siz çete kurmuşsunuz. Annie, beni bu herife sattığına inanamıyorum."

"Bu kadar yeter McCoy. Şimdi git. Sabah saat dokuza kadar vaktin var."

"Niye sabahı bekleyeceğiz. Şimdi giderim."

"En doğrusunu yapmış olursun."

Annie, onun yardım isteyen bakışlarına cevap vermedi. Mağdur oynamaya devam etmesine izin vermeyecekti.

"İyi şanslar Tim."

Tim'in bakışları ateş saçıyordu. "Seni affetmeyeceğim ..."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Duncan, arabayı otele doğru sürerken sessizlik devam ediyordu. Parfümünün kadınsı kokusunu içine çekerken ona baktı ve mahzun haline dayanamadı.

"Bana mı kızgınsın, Tim'e mi?"

Dalgınlığından sıyrılıp ona doğru döndü.

"Ne dediniz? Ah, elbette size kızmıyorum Bay Patrick. Aksine minnettarım. Sanırım bir süre sonra Tim'de bunu anlayacaktır."

Öyle olmasını umut ediyordu. Tedaviye cevap vermezse akıbetinin ne olacağı belliydi.

"Bütün hafta boyunca ona ulaşmaya çalıştım ama ilk kez bu gün onu görebildim. Çok öfkeliydi maalesef."

"Seni suçlaması çok normal. Bir sorunu olduğunu inkâr edip, ondan başka herkesin suçlu olduğunu düşünüyordur."

"Biliyorum ama yine de bu durumda olması çok üzüntü veriyor." Kıymetini bilmiyor olsa da onun gibi bir ablası olduğu için çok şanslıydı.

"İyi misin?"

"Aslında işimi yapacak mıyım diye soruyorsunuz. Bunun için endişe etmeyin. Tim gelmeden önce ne kadar hazırsam şimdi de o kadar hazırım. Bu durumlar için pek hazırlıklı olmasam da..."

Ne kadar dürüst bir kadın olduğunu düşündü.

"Bu sadece bir eğlence. Gözünü benden ayırma ve sürekli gülümse. Üniversitedekilerden pek farkı olmadığını düşün."

"Korkarım bu biraz farklı. Sohbetler beni endişelendiriyor."

"Gayet iyi konuşuyorsun Annie."

"Salon dolusu insanla konuşurken bunu yapabilmem önemli."

"Sanırım bana Bay Patrick demekten vazgeçip, Duncan diyerek ilk adımı atabilirsin."

Kızın içini çektiğini duyunca birden etkileniverdi. Beklenmedik olduğu kadar seksi bir ses tonuydu. Hani kadınlar o sesi... Tam burada durmalıydı. Annie McCoy çok şey olabilirdi ama seksi? Çaktırmadan ona baktı. Eh, yani, seksi sayılabilirdi ama konu bu değildi. Onu sadece bir iş için tutmuştu. Üstelik hiç tipi değildi.

"Duncan."

Gözleri buluşunca derin mavi renk onu içine alıverdi. Kıvırcık sayılabilecek saçları şimdi yumuşak dalgalarla omzuna dökülüyordu. Kıvırcık halinin daha çekici olduğuna karar verdi. Şık elbisesi muhteşem bir göğüs dekoltesi sunuyordu.

"Güzel görünüyorsun."

"Cameron imalatı. O çok hoş bir insan ve modadan anlıyor. Bana verdiği listeyi görsen..."

"İşinde iyidir bilirim."

"Oda arkadaşı olduğunuzu söyledi."

"Uzun zaman önceydi. Nasıl olduğunu anladığımda hiç mutlu olmamıştım. Gece yarısı uyurken bana sarkıntılık yapacağını düşünecek kadar aptaldım. Bir süre sonra çok iyi arkadaş olduk. Birkaç yıl önce Los Angeles'e taşınınca görüştük ve müşterisi oldum."

"Alish veriş süresince harika vakit geçirdik. Kızlar ona bayıldı. Onun da nezaketi inanılmazdı."

"Hep beraber miydiniz?"

"Sorma. Kıyafetlerin bende kalacağını söylediğinde ki bu çok cömert bir davranış, onları giyebileceğimi mi düşündün. Hiç biri anaokuluna uygun değil. Sonrasında kızlara kalacaklar ve neredeyse hepimizin ölçüleri aynı sayılır."

"Elbiseleri onlara mı vereceksin?"

Annie endişelenmişti. "Bu sorun olur mu? Ama geri almayacağımı söylemiştin?"

"Elbette olmaz. Hepsi senindir."

"Teşekkür ederim."

Bu tavrına inanamıyordu. Bir kadının bu kadar şık ve pahalı bir gardıroba sahip olmaktan heyecan duymaması hiç anlaşılır gibi değildi. Bir erkek arkadaşı yok muydu? Ya da sadece onlara sahip olmak istemiyor muydu? Durum hiç kolay görünmüyordu. Her zaman karşısındakinin neler düşündüğünü tahmin ederek başarılı ol-
muştı ama bu kadının sakladığı bir şey yok gibiydi. Yine de dikkatli olacak ve ona güvenmeyecekti. Kimseye güvenmeyerek bu günlere gelebilmişti.

"Araban çok güzel. Benimkinin yanında uzayda imal edilmiş gibi görünüyor."

"Tamir ettirebilirsin?"

"Ah, elbette tamir ettireceğim ama büyük lotoyu kazandıktan sonra. Ama önce acilen lastikleri değiştirmeliyim. Yine de onu seviyorum. Her sabah aksilik çıkarmayacağına dair günü birlik bir anlaşma yapıyoruz."

"Sen arabanla konuşuyor musun?"

"Tabi. Sen konuşmuyor musun?"

"Senin arabanla tanışma fırsatım olmadı ki."

"İstersen tanıştırabilirim."

"Şimdilik acele etmeyelim derim."

"Duncan, insanlar nasıl tanıştığımızı merak edecekler. Ne kaddardır çıktığımızı da."

"Üç aydır."

"Tamam. Hafta sonu sahilden geçerken patlamış lastiğimi değiştirmeme yardım ettiğinde tanıştığımızı söylesek?"

"Kimse bu hikâyeye inanmaz."

"Durmaz mıydın? İnsanlara yardım etmek iyidir. Karma iyidir."

"Karmaya inanmıyorsam?"

"İnanmasan da oluyor. Dünyanın kendi dengeleri var."

"Şüpheliyim. Eğer dediğin gibi olsaydı, asla bu kadar başarılı olamazdım."

"Neden?"

"Hakkımda hiç bir şey okumadın mı? Ben berbat bir herifim. Aksini ispatlamak için anlaşılmadık mı?"

"O kadar kötü olamazsın. Tim'e bir şans verdin sen. Dediğin kadar kötü olsaydın, umursamaz onu hapse gönderirdin."

"Çünkü bir olumsuz haber konusu daha olmayı göze alamadım. Dikkatli ol Annie! Beni olduğumdan daha iyi biri gibi görmeye çalışma. Bu seni incitebilir."

Belki. Ama onu ikaz etmesi bile iyi bir tarafı olduğunu göstermiyor muydu?

Aelin devasa bir balo salonu vardı ve kalabalığın uğultusuna tatlı bir müzik eşlik ediyordu. Annie, elinde bir soda bardağı tutuyor ve olabildiğince düştüğü panik halini belli etmemeye çalışıyordu. İnsanlar gülüyor, sohbet ediyorlardı. Takıların ışıltısının salonu aydınatabileceğini düşündü. Hele kadınların ayakkabılarının ulusal borçları bile kapatabilecek kadar pahalı olduğu açıktı.

Duncan'ın çevresiyle, kendi okul çevresinin başka gezegenlerde yaşadığını düşündü. Tanıştığı herkesin elini gülümseyerek sıktı ve isimlerini anında unutuverdi.

"Onunla ne zamandır çıkıyorsunuz?" Çok şık bir hanımdan beklenen soru gelmişti.

Kibarca gülümsedi. "Üç aydır."

"Bu hiç ondan beklenen bir durum değil. Çok özel biri olmalısınız?"

"Özel olan o."

"Hiç onun tipi değilsiniz de..."

Duncan bu soruyu duymuş olmalıydı. Yanına gelmiş ve elini omzuna koymuştu. "Tercihim değişti."

"Görebiliyorum," dedi kadın Annie'yi süzerek. Annie, ona biraz daha sokuldu. Güçlü kollarını ve erkeksi kokusunu hissedebiliyordu. Kadın yanlarından uzaklaşınca Duncan onu bir başka grubun içine götürdü. Adamlardan biri iş dünyasının önemli dergilerinden biri için çalışıyordu.

"Size birkaç sorum olacak."

"Heyecanımı zorlamamanız kaydıyla buyurun."

"Medyaya alışkın değilsiniz?"

"Hiç değilim."

"Duncan gibi biriyle birlikte olup, görünmez olamazsınız."

"Bu konuda ikaz edilmişim evet."

Otuzlu yaşlarda olduğunu düşündüğü adamdan ilk soru geldi.

"Nasıl tanıştınız?"

Annie ona patlamış lastik hikâyesini anlattı ama adam hiç tatmin olmuş gibi görünmüyordu.

"Öğretmen olduğunuzu duydum."

"Anaokulu öğretmeniyim. Çocuklarla olmaya bayılıyorum. Onlara eğitim hayatlarının ilk derslerini vermek çok hoşuma gidiyor."

"Peki, niye Patrick Duncan?"

"Çünkü o harika bir erkek. Gülüşü beni çok etkiliyor."

"Onun güldüğünü hiç görmedim ben. Duymadım bile."

"Sanırım bunda sizin de hatanız olsa gerek. Daha neşeli olmaya çalışmalısınız."

Duncan yanlarına gelip, uzanıp adamın elini sıktı. "Charles, seni görmek güzel."

"Seni de." Gazeteci sorularının burada kesileceğinin farkındaydı.

"Dans zamanı tatlım."

Duncan elindeki kadehi alıp bir kenara koydu ve onun elinden tutup gazeteciden kurtardı.

"Ben pek dans edemem."

"Sorun değil. Ben idare ederim."

"Sence ördek taklidi yapsam insanları daha kolay ikna etmez miyiz? Bu konuda üstüme yoktur."

Duncan, bir an durup ona baktı ve sonrasında kahkahasına engel olamadı. Gülüşü için doğru söylemişti.

"Sakin ol lütfen." Onun kollarının arasına aldı.

"Tamam ama ayak parmakların için şimdiden özür dilerim. Onlara şimdiden veda et."

O kadar güçlüydü ki adeta onun ayaklarını yerden kesmişti. Kısa süre sonra ona ayak uydurmayı başarmış ve biraz olsun sakinleşmişti.

Kokusu çok temizdi. Bunu tam olarak tarif edemediğinin farkındaydı ama hissettiği buydu. Yavaşça bir ateşin vücudunu kapladığını ve bir şeylerin kıpırdadığını algıliyordu ama kıpırtıları başla-
madan durursa çok iyi olacaktı. Ona bu tür duygular besleyemezdi. Patronuydu ve bu sadece bir şov beraberliği idi.

Uzun zamandır bir erkekle beraber olmamıştı ve muhtemelen bir açlık içindeydi ama buna kapılmayacak kadar akıllı bir kadındı. Asla bir masal kahramanı olmayacaktı.

Duncan iki saat sonra onun çok başarılı olduğuna karar vermişti. Patlak lastik hikâyesini defalarca tekrarlamak zorunda kalmıştı ama bunu her seferinde heyecanla yapmayı becermişti. O kadar sıcak ve samimi davranmıştı ki, neredeyse o da inanacaktı. Genelde kabul gördüğü anlaşıliyordu.

Gazeteci Charles Patterson bile ondan hoşlanmıştı. Arada bazı eksikleri tamamlamak zorunda kalmıştı ama bu kadarı bile büyük başarıydı. Duncan, ona sodasını götürdüğünde bir sürprizle karşılaştı.

"Charles'e yanlış duyum aldığımı söylüyordum. Indiana tesisini kapatmayacağını onca insanı kapıya koymayacağını anlatmaya çalışıyordum. Böyle bir şey yapmayacaksın değil mi?"

Bir ölçüde haklıydı ama kâr etmeyen bir tesisi devam ettirmenin de hiç anlamı yoktu.

Annie, ondan cevap bekliyordu ve insanların işlerinden olmasını dilediği açıkça belli oluyordu. Charles ise acımasızlığına alıştığı adamın cevabını bir başka merakla bekliyordu. Şimdi paraya değil, değiştirmeye çalıştığı imaj sorunu planına odaklanmanın zamanıydı.

"Annie haklı. Tesis şimdilik açık kalacak."

"Bunu haber yapabilir miyim?"

"Elbette."

"Bu çok şaşırtıcı bir haber olacak."

Gazeteci yanlarından uzaklaşırken hala şaşkınlık içindeydi.

"Niye bu kadar şaşırdığını anlamıyorum doğrusu. İnsanlara iş vermeye devam etmenin nesi anlaşılmaz?"

"Çok iyisin Annie. İş dünyasının gerçeklerinden ve acımasızlığından hiç haberin yok."

"Duncan ailen..."

"Benim ailem yok. Sadece amcam var korkarım bana hiç bayılmıyor."

"Ya insanlar?"

"Onların hakkımda ne düşündüğüyle ilgilenmiyorum."

"Muhtemelen spor salonuna bile gitmene gerek kalmıyordur. Bu kadar egoyu taşımak formda kalmaya yetiyordur."

"Bu doğru olabilir."

Annie gülümseyince, ona uyup gülümsemekten kendini alamadı. Kadın ilk gördüğünden daha güzeldi. Birden uzandı ve onun dudaklarını buldu. Annie, şaşırtıcı bir sakinlik içinde ona karşılık verdi. Dudakları ılık ve ıslaktı. Etrafındaki insanları hatırlayınca geri çekildi. Annie, ona şaşkın, sorgulayan bakışlarla bakıyordu ama gözünü kırptığı an bu ifade kayboluverdi.

"Öpüşme hakkında hiç bilgi vermemiştin. Sanırım bu konuda bir kuralımız olmalı."

"Öpüşme kuralı?"

"Limitlerimizi başında bilirsek iyi olur."

"Ben senin öğrencilerinden biri değilim."

"Bu hak ettiğinde sınıftan atılmayacaksın demek değil."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Duncan, amcasıyla olan, haftalık öğlen yemeği randevusuna tam zamanında geldi. Restorandan içeri girerken Annie onu görse iftihar ederdi.

Lawrence her zamanki gibi önce gelmiş, klasik masalarındaki yerini almış, viskisini yudumluyordu.

"Sana ısmarlamadım. Mesai saatinde içmediğini biliyorum."

İki adam el sıkıştılar.

Duncan, mönüye bakmadı. Her zamanki siparişi biliniyordu ve kahvesini getiren garson bakışlarından onayı aldı ve uzaklaştı.

"İyi iş çıkardın."

Lawrence, ona yanındaki gazeteyi işaret ediyordu.

"Çok olumlu bir haber. Indiana tesisini kapatmayacağını deklare etmiş oldun. Artık geri dönemezsin."

"Öyle bir niyetim yok."

"Arkadaşın hakkında ilginç şeyler duyuyorum. Adı ne?"

"Annie McCoy."

"Gerçekten anaokulu öğretmeni mi?"

"Evet ve tam bulmamı istediğin gibi biri. İyi kalpli, ailesine düşkün, güzel ve alımlı."

"Gazeteci de aynı fikirde. Ne kadar zaman için birliktesiniz?"

"Bir ay."

"Sadece işten bahsediyoruz değil mi?"

Duncan bir an için o sıcak öpüşmeyi hatırladı ama aceleyle onun şov için olduğu konusunda kendini ikna ediverdi.

"Çıkıyoruz. Sorduğun buysa. Onu tuttum o kadar."

"Tanışabilir miyiz?"

"Onun için çok yaşlısın."

"Bırakalım buna o karar versin."

Yemeklerini yediler ve işten konuştular. Çıkışta arabasına binmeden cep telefonu çaldı. Tanımadığı bir numaraydı. İsteksizce cevap verdi.

"Alo?"

"Benim, Annie."

Ertesi akşam için bir iş yemeğine katılacaklardı.

"Hayırdır? Bir sorun mu var?"

"Bu akşam dışarı çıkacağım. Bana katılmak ister misin?"

Bir an için ne cevap vereceğini bilemedi. Şaşırmıştı.

"Niye?"

Annie'nin bu cevaba güldüğünü duyunca daha da şaşırdı.

"Sadece biraz alış veriş yapacağım ve kızlarla buluşup bir şeyler yiyeceğiz. Katılmak istersin diye düşündüm ama kendini zorlama lütfen."

"Kaçta?"

"Saat dörtte. Bu arada benim arabam sen de binersen, biraz... Şey nasıl diyeyim..."

"Annie, hem beni davet ediyorsun, hem de arabana almayacağını söylüyorsun?"

"Almayacağımı söylemiyorum, sığmayacağımızı söylüyorum. Acaba senin?"

"Elbette uygun arabam var. Benim işim taşımacılık."

"Ah, harika. Acaba senden bir pikap kiralayabilir miyim?"

"Annie, bu davetin benimle bir ilgisi yok sanırım. Senin bir pikap kaba ihtiyacın var."

"Bu kesinlikle doğru değil. Yani tam olarak doğru değil. Pikap harika olur ama olmasaydı bile gelmeni istiyordum."

"Nedense buna inanmakta zorluk çekiyorum."

"Sana hiç yalan söyler miyim?"

Duncan onun güldüğünü duyabiliyordu.

"Saat dörtte."

Telefonu kapattı.

Kadınlar daha öncede ona yalan söylemişti. Elde etmek istedikleri şeyler için yalan söyleyebiliyorlardı. Bazen sırf spor olsun diye bunu yapanları tanımıştı. Valentina tanıdıklarının içinde en başarılı olanı. Onu sevdiğini söylemiş, ama ardından terk etmişti.

Akıldan döndüğünde üzerine kotunu ve düz ayakkabılarını giyip evde öylesine takılırdı ama bu kez farklıydı. Sürekli kendine, bunun önemli olmadığını telkin ediyor olmasına rağmen heyecanlıydı, çünkü Duncan'ı tekrar görecekti.

Doğrusunu söylemek gerekirse adam kafasını karıştırıyordu. Onu tutmuş ve imajını değiştirmek için kız arkadaşı olarak tanıtmaya başlamıştı. Bu her gün karşılaşılabilecek bir durum değildi. Onun hakkında çeşitli yazılar bulmuş ve gerçekten olumsuz biri olduğunu kolayca anlayıvermişti. Bunun yanında Tim'e ikinci bir şans vermiş ve onu öpmüştü.

Öpücük büyük sürpriz olmuştu ve sürekli bunu düşünmesine bir türlü engel olamıyordu. Orada olan davetlilere yapılan bir gösteri gibiydi. Beraberiz ve mutluyuz mesajı gibi ama niye içinde bir yerlerde bir şeylerin kıpırdadığını hissetmişti?

Bu kıpırtılar, dans ederken hissettiklerinden farklıydı. Kolların-dayken daha çok güven içinde olduğunu düşünmüştü ama ya öpücük? Kıpırtılar beyninde başlamış, hızla göğüslerine ve sonra bacak-

larına inivermişti. Onu tekrar öpmek isteğine engel olabilecek miydi?

Bir kez çıktığı bir erkekle birlikte olmayı hiç düşünmemişti ama bu kez düşünüyordu işte. Anlaşmalı bir randevu olsa da, öpücük onu uçurmuştu.

Üzerine kırmızı bir süveter giydi ve aynı anda daha etkileyici bir şey giysem mi diye tereddüt etti. Hani şöyle daha dikkat çekici, onu daha çok...

Ne? Daha kadınsı gösterecek bir şey mi? Bunu yapmasının ne anlamı olabilirdi? İki kez duvara çarpmıştı ve bir üçüncü felaketin peşinden mi gidecekti?

Süveter üzerinde kalmalıydı. Kalmalı ve kim olduğunu ona hatırlatmalıydı.

Duncan tam zamanında geldi. Üzerindeki kıyafete bakılırsa direk işten gelmişti.

"İşine engel olmadığımı umarım."

Duncan gülümseyerek ona baktı.

"Yardımcımın bu kadar erken çıktığına hala akıl erdiremediğini görür gibiyim."

"Nereye gittiğini bir bilseydi."

Kaçtığı için sevinen bir çocuk gibiydi. Annie, pikaba bindiğinde onun profilinden yüzüne baktı. Keskin bir çenesi ve köşeli bir ağız yapısı vardı. Onu bir kez daha öper miydi acaba?

Park yerine girdiler ve Annie karşı kapıda onları bekleyen kızlara el salladı.

"Kendine dikkat et. Sakın onlarla âşık atmaya kalkma."

"Başa çıkabilirim."

"Erkekler başları belaya girmeden hemen önce bu cümleyi kullanırlar. İkaz etmediğimi söyleyemezsin."

Duncan kızlara kendini tanıttı ve ilk konuşan Julie oldu.

"Geçen Mart, bir dergide senin hakkında bir yazı okumuştum. Niye senden bu kadar nefret ediyorlar?"

"Bulduğum pozisyon bu gibi riskler içeriyor da ondan."

"Olabildiğince sakın olmaya kararlıydı. Senin gibi pozisyonda olan binlerce CEO var. Hepsinden nefret edildiğini sanmıyorum. Ayrıca karavan parkında yaptıkların hiç adil değil."

Jenny adeta ona dikleniyordu ve Julie bıraktığı yerden devam etti.

"Bir kişi senden nefret ediyorsa, sorun onlarda demektir ama hepsinin senden nefret ediyor olması başka bir şey."

"Yanlış değerlendiriliyorum maalesef."

Jenny ve Julie tam ortalarına girmiş adeta Annie'ye siper olmuşlardı. Kami sakince olanları izliyordu.

"Hey, ne bu böyle? Sorgulamada mıyız?"

Ona arka çıkmaları çok hoşuna gitmişti ama ölçünün de kaçmaması gerekiyordu.

"Hukuk konusunda ikisinin de geleceği parlak görünüyor."

Jenny, diklenmeyi sürdürdü.

"Ben hukukçu olmayacağım ana Annie'yi korumaya devam edeceğim. Hepimiz bunu yapacağız."

Duncan iki genç kız tarafından sıkıştırılmasına hiç dertlenmiyordu. Onlar iş hayatını ne bilirlerdi ki? Sıkıntıları yaşamaya başladıklarında tozun içinde savruluvoreceklerdi.

Ama bunu şimdi onlara hatırlatmak hiç nazik bir davranış olmazdı.

Annie müdahale etti.

"Bu kadar da korunmaya ihtiyacım yok kızlar. Duncan, özür dilerim. Bu denli ileri gideceklerini düşünmemiştim."

"Biraz gitselerdi sorun yok muydu?"

"Yoktu elbette."

Duncan kızlara baktı.

"Annie ve ben bir iş anlaşması yaptık. Onu merak etmeyin."

"Sözünde durmalısın."

Kızlar Annie'ye verdiği sözü yeterli bulmamışlardı ve şimdi onlara karşı da kendini bağlamak zorundaydı.

"Size söz veriyorum."

Aslında bu kadarına hiç gerek yoktu. Kimsenin duygularıyla oynamaya niyeti yoktu. İnsanları bu yolla kırmanın hiçbir yararı olmadığını biliyordu. Ayrıca, duygulara dokunmadan hayat daha kolaydı.

Kızlar dolaşmaya başlayınca Annie onun yanında kaldı.

"Olanlar için üzgünüm. Çok agresif davrandılar."

"Hiç üzülme. Beni alt etmeyi düşünmeleri bile cesurca bir davranış."

"Aslında onların çocuk olduklarını düşünüyorsun sanırım."

"Bu doğru."

"Bu bir aile meselesi ve biz bir ekip sayılırız. Tıpkı seninle amcan gibi."

Lawrence ile çok şey paylaşmışlardı ama ekip olmak bunlardan biri değildi. Başını sallamakla yetindi. Açıklamak uzun sürecek ve zor olacaktı.

"Annie, benim ofise dönmem lazım."

"Tamam. Alış verişi erteleyelim. Ben kızlara haber veririm. Bu arada geldiğin için teşekkür ederim. Aslında sen iyi bir adamsın ama niye insanların bunun aksini düşünmesini istiyorsun?"

"Bu tamamen işin gerekliliği. Sert görünmek zor kararları alabilmeyi kolaylaştırıyor."

Bunu söylerken aslında sadece kendine güvenmek istediğini belirtiyor gibiydi. Bu rahatlatıcı olabilirdi belki ama ilerleyen yaşlarda yalnız kaldığını fark edince ne olacaktı?

Annie, hiçbir zaman rahatlamak için magazin haberlerine itibar etmemişti. Hayatını doldurmaya yetecek kadar işi vardı ve hiç o anı yaşayan biri olmamıştı. Şimdi sahilin en lüks restoranlarından birinde oturmuş, Duncan'ın iş arkadaşlarıyla aynı masayı paylaşı-

yordu. Şaşkınlık içinde önündeki dokuz takım çatal, bıçağa baktı. Bunun sırtını çözmek zor olacaktı. Tek tesellisi panik halinde nasıl nefes alınacağını öğrenmiş olmasıydı.

Takımları en dışındakilerden başlayıp, içeri doğru kullanacağını biliyordu ve servis tabağının önündekilerin acayip şekillerinden tatlı için olduklarını tahmin ediyordu. Ya da peynir için? Acaba kahve için kullanılacak olanı var mıydı? Küçük şekilsiz çatal karides için olabilir miydi? Belki de balık içindi? Et bıçağının hangisi olduğunu kestirebiliyordu ama ya diğerleri?

Mönüyü görünce işkencenin çatal, bıçak takımlarının sırtını çözererek başlatıldığının farkına vardı. İngilizce olmasına rağmen okuyabildiği bir yemek ismi bile bulamadı. Üstelik fiyatları da yoktu. Öylesine toplu bir hesap mı geliyordu acaba? Neyi seçeceğini nasıl bilecekti? Ya yanlışlıkla fahiş fiyatlı bir sipariş verirse?

Istakoz ve balıkları es geçip tanıdık isimler görünce rahat bir nefes aldı. Ravioli. Evde ortak beğenileri olan yemek kurtarıcısı olabiliyordu.

"İyi misin Annie? Bir şeylerle kavga eder gibisin?"

"Akşam yemeğine çıktığımızı sanıyordum. Acaba burger söylesem?"

Bunu söylerken, onun ne kadar şık olduğunu düşünüyordu. Son iki yılın en başarılı CEO'su seçilmesinin ölçüsünün ne olduğunu bilmiyordu ama iyi giyindiği kesindi.

"Annie bu bir iş yemeği ve burası çok sakın bir yer."

"Benim gittiğim McDonalds'ta akşam sekizden sonra çok sakın oluyor."

Masanın etrafında üç garson dönüp duruyordu. Duncan, hafifçe onun kulağına eğildi.

"Sana bir kokteyl söylememi ister misin?"

Tereddüt etti. İçecek için doğru seçimin ne olduğuna karar veremiyordu. Şarabı beklese miydi?

"Annie, bak sana bir tavsiye. Cosmopolitan içtin mi?"

"İçmedim ama deneyebilirim. Rengi pembe olanlardan mı?"

"Maalesef."

Kokteylini ısmarlarken kendisi içinde viski söyledi. Tam karşısında oturan yaşlı adam, batı yakasının su tesisatı malzemelerinin dağıtıcısıydı. Duncan, onu Will Preston olarak tanıştırmıştı.

"Hanımefendi siz ne iş yapıyorsunuz?"

"Anaokulu öğretmeniyim."

Adam sandalyesini masaya yaklaştırıp ona dikkatle baktı.

"O zaman bir soruma sizden cevap rica edeceğim. Eşim torunlarımıza masal okumaya bayılıyor. Ben bunu yapmayı pek sevmesem de, onları mutlu etmeye çalışıyorum. Sorun, hep aynı masalları okuyorum ve onlar nasıl oluyor da bu masalları defalarca dinlemekten bıkmıyorlar?"

"Çocukların beyinleri bizimki gibi gelişmiş olmuyor. Onların yaşında her şey yeni. Okunan masallar onlara tanidik geliyor ve rahatlatıyor. Tanıdıkları ve güvendikleri kişiler tarafından okunuyor olması hoşlarına gidiyor. Sesiniz onlara sizinle yaşadıklarını hatırlatıyor ve hafızalarının gelişmesine yardımcı oluyor."

"Hiç böyle düşünmemiştim. Teşekkür ederim Annie. Artık onlara daha sık masal okuyacağım."

"Umarım bunu yaparsınız. Otuz yıl sonra kendi çocuklarına masal okurken bu günleri hatırlayacaklardır. Paylaştığınız anılar olarak hatırlayıp mutlu olacaklardır."

Duncan ona yemek için tercihini sordu.

"Kararını verdin mi?"

Annie, mönüye bakıp ona cevap verdi.

"Buradan artan yemeklere kızlar bayılırdı."

Bunu söyledikten sonra Duncan'a baktı. Onun artan yemeklerin eve götürülmesinin anlamını bilmediğini düşününce rahatsız oldu. Mönüyü kapatıp öylece kaldı.

"Annie, torunlarım hakkında çok faydalı bilgiler verdi."

Will bunu yanındaki diğer yaşlı adama söylüyordu ama adamın sıkıldığı açıkça belliydi. Annie'de fena halde sıkılmıştı.

Üzerinde Cameron'un seçtiği kokteyl kıyafetlerinden biri vardı. Masadakilerin hepsi yaşlıydı ve birbirlerini tanıdıkları belli oluyordu. Annie onlara nasıl yakınlaşacağını bilemiyordu.

Ya başarısız olursa? Ya Duncan onun işini yapamadığına karar verirse? Anlaşmayı bozar mıydı? Bozarsa Tim'in durumu ne olurdu?

Kendine buna bir son vermesini telkin etti. Masanın etrafındaki insanlar birbirlerini tanıyor ve çatal, bıçakları nasıl kullanacaklarını biliyorlarsa ne olmuştu? Akıllı bir kadındı ve gurur duyduğu bir kariyeri vardı. Duncan Patrick'in ona ihtiyacı vardı. Anlaşmanın bozulmasından endişe etmesi gereken Duncan'dı. İmajını düzeltmek için onu bulmuş olması bir şanstı.

"Neden güldüğünü sorabilir miyim? Sakın sarhoş olduğunu söyleme."

"Sadece bir kadeh içtim."

"Pek içmeye alışkın gibi görünmüyorsun?"

"Belki ama bir kadeh kokteyle başa çıkabilirim."

"Benimle dalga geçiyorsun?"

"Göründüğümde daha sert bir kadınımdır Duncan."

"Bundan eminim."

Bu akşamın, geçirdiği güzel vakitlerden biri olmadığını iyi biliyordu. Olabildiğince pişman olacağı şeyler söylememeye çalışmış, bazen konuşmuş, bazen susmayı tercih etmişti. Eğitim sisteminin eksikleri konusunda ve son popüler filmler hakkında birkaç söz söylemekle yetinmişti. Yemek bittiğinde garson iki büyük çanta getirdi.

"Bunlar kızlar için Annie. Değişik tatlar ve tatlılar var. Yemekler hakkında seni sıkıştırmalarından kurtulmuş olacaksın."

Bunu düşünmesi açıkça sürpriz olmuştu. Çıkışa doğru yürürlerken ağırdan aldı ve diğerlerinin çıkmasını bekledi. Sonra uzanıp Duncan'ı yanağından öptü.

"Sen sürprizlerle dolu bir adamsın ve acımasız biri olabileceğini kabul etmiyorum."

Duncan uzandı ve onun dudaklarını buldu. Bir an için nefesi ke-siliverdi. Ne kadar arzulu olduğunu ve aslında ne istediğini anlamak zor değildi.

Kollarının arasında sıkışıp kalmıştı ama rahattı ve kendini gü-vende hissediyordu. Etrafındaki sessizliğin farkına vardığı anda onun dilinin de farkına vardı.

Alarm zilleri çalıyordu ama zayıf tarafından yakaladığının da farkındaydı. İkinci kez dilini hissedince adeta kendini kaybetti. Hiç bilmediği bir ihtiras her yanını kaplayıvermişti. Kollarını boynuna dolayıp ona daha da sokuldu.

Öpüşme giderek alevleniyordu ve Duncan'ın elleri belinde do-laşmaya başlamıştı. Daha önce de öpüşmüş ve sevişmişti. Hatta âşık olduğunu zannettiği erkeklerle bunu yapmıştı ama hiç bu denli tah-rik olduğunu hatırlamıyordu.

Duncan yavaşça geri çekildi.
"Annie?"

Ses tonundaki ikazı anlamıştı. Şartlar arasında seks yapmak, ya da böylesine ateşle oynamak yoktu. Mesajı aldığını belli etti ve çantaları alıp çıkmak için kapıya doğru yöneldi.

Ateşle oynamak çok riskliydi ama galiba bu riski almıştı bile.

ALTINCI BÖLÜM

"Özür dilerim ama bu akşam olmaz."

Her ne kadar ondan giderek daha çok hoşlanıyorsa da, anlaşma için endişe etmekten kendini alamıyordu.

"Anlaşılan, beklenmedik durumları anlaşma yaparken hesaba katmamışız."

Annie, ona anlaşmadan sıkılıp sıkılmadığını sormaya cesaret edemiyordu.

"Okulun onarımı ile ilgili bana da düşen işler var. Bütün veliler burada olacak ve kalıp onlara yardım etmeliyim."

"Tamam Bayan McCoy. Bir fırsat olursa beni ara lütfen. Seni bir davete götürmek istiyorum."

"Kaçıracağım için üzgünüm."

"Bu kadar erken karar vermemelisin."

"Herkes burada olacak ve bütün gece çalışacağız."

"Ara beni."

Annie, telefonu kapattı ve ana binaya girdi. Öğretmenler ve gönüllü veliler iş bölümü yapıyorlardı. Annie'nin en yatkın olduğu iş boya faslıydı.

Yarım saat sonra herkes hararetle işe koyulmuştu. On beş dakika geçmişti ki şaşırtıcı bir gelişme oldu. Dört adam üzerlerinde tulumları olduğu halde boy göstermişti ve ellerinde devasa alet kutuları taşıyorlardı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Onarıma katılmaya geldik hanımefendi. Bizi Patrick Duncan gönderdi."

Annie şaşkınlık içinde bakan öğretmen arkadaşlarına açıklama yapmak zorunda kaldı.

"Duncan benim arkadaşım. Ona bu onarımdan bahsetmiştim."

Olabildiğince sakın görünmeye çalışıyordu ama gülümsemesine engel olamıyordu. Duncan'ın jestine bayılmıştı. İnsanlar birden rahatlayıvermişti.

"Daha önce bir okul onarımında çalışmış mıydınız?"

"İkimiz prefabrik ustası, ikimizde boyacı ustasıyız hanımefendi. Sadece ne istediğinizi söyleyip bize izin verirsiniz lütfen!"

Annie cep telefonundan Duncan'ı aradı.

"Çok teşekkür ederim. Bu çok hoş bir davranış."

"Bu sadece seni anlama kuralları içinde tutmak için yaptığım bir şey. Saat beş gibi seni alırım. Çok geç saatlere kadar kalmayacağız."

Ona yardımcı olarak genel tavırlarından farklı bir tavır sergilediğini hatırlatmak istedi ama vazgeçti. Sanki bir şeylerden canı yanmış ve bunu telafi etmek gibi bir duyguya kapılmıştı. Onu incitenin ne olduğunu bulmalıydı.

"Bunu hiç anlamıyorum."

Kapıyı açıp içeri girdiklerinde Annie merakla soruyordu.

"Adam banker ve çuvala parası var. Niye hala seninle bu kadar ilgileniyor?"

"Bankalar halktan para toplar ve bu mevduattan kar etmeye çalışır ki faiziyle geri ödeyebilsinler. Bunun için topladıkları parayı ya borç olarak verirler ya da yatırım yaparlar. Bu yolla daha çok para toplarlar ve bu sürer gider."

"Anladım."

Anlamıştı ama amacı pek akıllıca bulmuyordu. Son iki saati sıkıcı bir davette geçirmişlerdi. Duncan, birlikte çalıştığı finans çevrelerinden tanıdıklarını davet etmişti ama onlarla konuşmaya hiç de hevesli görünmemişti.

Sürekli saatine bakmış ve cep telefonu ile oynayıp durmuştu. Annie, eve girince siyah fularını kapıda bırakıp, yüksek topuklu ayakkabılarından kurtuluvermişti.

"Şaka yapmıyorlarmış. Güzellik acı veriyor."

Duncan buna bir yorum yapmak istedi ama gözlerini onun dekoltesinden ayıramıyordu. Göğüslerine fena halde takılmış, teninin ne kadar yumuşak olduğunu düşünür olmuştu. Göğüs uçlarının tadını şiddetle merak ediyordu.

Ateşi yükseliyordu ve hiç rahat değildi.

Annie bir adım atıp durmak zorunda kaldı.

"Umarım kısa sürede geçer. Kadınlar böyle ayakkabıları nasıl oluyor da her gün giyebiliyorlar?"

Duncan sehpayı işaret etti. "Sehpanın üzerindeki nedir?"

Annie, onun işaret ettiği kitaba baktı. Bir kullanma kılavuzuydu.

"Bilmiyorum. Buzdolabı için gibi..."

Birden başını kaldırıp ona baktı.

"Yoksa?"

Duncan, ona mutfağı işaret etti. Annie, mutfağa girdiğinde donup kaldı. Yepyeni bir bulaşık makinesi, fırın ve buzdolabına bakıyordu. Okşarcasına buzdolabının kapısını açtı ve şaşkınlığı daha da arttı.

Buzdolabının içi ağzına kadar doluydu. Tavuk, et, balık, pizza, sebzeler, meyve suları, dondurma. Annie kapağı kapattı ve ona döndü.

Hayatında birçok güzel kadın olmuştu. Bazılarıyla birlikte olmuş, bazılarıyla sadece çıkmıştı. Bazılarının ideal kadın olduğunu zannetmiş, biriyle evlenmişti ama hiç biri ona böyle bakmamıştı. Gözlerinde yaşlar, yüzünde inanılmaz bir mutluluk vardı. "Buna hiç gerek yoktu."

"Sadece yapmak istedim. Ofise dönmek zorunda kaldığım için biraz suçlu hissettim diyelim. Üstelik böyle toptan alınca daha ucuz oluyor."

"Teşekkür ederim."

Onun elini tuttu. Tarif edilemez bir mutluluk duyuyordu. "Ciddiyim Duncan. Bu yaptığın çok hoş."

Yavaşça elini geri çekti. Duygusallığın içinde boğulmak istemiyordu.

"Sadece birkaç..."

"Senin için basit olabilir ama benim için çok önemli. Her an arı-zalanacaklarından endişe etmeme gerek kalmadı. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Daha öncesinde yüzlerce kez hediyeler vermişti. Mücevherler, arabalar, tatil paketleri. Şimdi Annie'nin küçük evinde anlıyordu ki hiç bu kadar anlamlı bir hediye vermemişti. Daha önce yaptığı hiçbir şey bu denli dokunaklı olmamıştı. Belki de Annie hoşuna giden nadir kadınlardan olduğu içindi.

Bu kez istemek ve hoşlanmak onun için çok farklı olmuştu. Berbat imajını düzeltmek ve yönetim kuruluna karşı kıçını kurtarmak için bir anlaşma yapmıştı ama giderek Annie'den hoşlanmaya başlamıştı. Bunun iyi mi, kötü mü olduğuna karar veremiyordu.

"Abartmayalım Annie."

"Çünkü sen iyi bir adam değilsin?"

"Evet, değilim."

"Bunu duymuştum."

Buzdolabını tekrar açtı ve pizzaları çıkardı. "Pizza yer miyiz?"

"Pizza pişirebiliyor musun?"

"Davetlerde Suşi yemekten bıkmıştım. Çiğ balık hiç sevmediğim bir şey."

"Hem de nasıl."

Pizzaları fırına koydu.

"Oluncaya kadar bir film seyretmek ister misin?"

"Hayır."

"Filmi sen seçebilirsin?"

"Yine de hayır."

Annie'nin gözyaşları silinmiş, yerini çok tatlı bir gülümseme almıştı.

"Hiç evcil değilsin?"

"Bunun için hiç sebebim olmadı."

"Ama sen evliymişsin? Bayan Patrick seni dizginleyip eve bağlamadı mı?"

Duncan, ona bir adım daha yaklaştı. "Hiç öyle bir havam var mı?"

"Niye çenende bazı dizgin izleri görüyorum?"

Duncan ona doğru bir adım daha atınca Annie geri çekilmek istedi ama sendeleyiverdi. Duncan onu sıkıca tuttu ama aynı anda eski karısını hatırlayıverdi ve hemen geri çekildi.

"Valentina'nın hiç evle ilgisi olmadı."

Annie, tezgâha yaslanıp ona dikkatle baktı.

"Nasıl bir kadındı? Cameron onun çok ilginç bir kişilik olduğunu söylemişti."

"Bundan şüpheliyim. Onun bir cadı olduğunu söylemeliydi."

Gülümsedi. "Bunu da söylemişti."

Duncan artık eski karısını hatırlamak istemiyordu.

"Uzun zaman geçti. Üniversitede gazetecilik okumuştum ve ilk milyar dolarımı kazandığımda benimle röportaj yapmaya gelmişti. Sanırım amacı benimle tanışmaktı."

Valentina, ondan dört yaş küçüktü ama çok güzel, alımlı ve kendine olan güveniyle çok etkileyiciydi. Eski bir boksör olarak onu elde etmek adeta bir unvan kazanmak hissi vermişti.

"Güzel miydi?"

"Çok. Uzun boylu, sarışın, mavi gözlüydü."

Ashında fizik olarak Annie'e benziyordu ama elbette aralarında ciddi karakter farkları vardı. Annie yumuşak ve sıcakkanlıydı. Çok güvenilirlikti. Valentina ise sadece kazanmayı düşünürdü.

Ona centilmen olmayı, şarap çeşitlerini ve nasıl giyinmesi gerektiğini öğretmişti. Konuşmalarında nasıl politik davranıp, suya sabuna dokunmadan ayrılabileceğini de ondan öğrenmişti. Yata odasının kapısı kapanıncaya kadar adeta bir melek tavri sergilerdi. Sonrasında ondan olabildiğince sert olmasını beklerdi.

"Ne kadar evli kaldınız?"

"Üç yıl."

"Sanırım ona âşıktın. Bizimki gibi bir iş anlaşması değildi?"

"Onu sevmiştim."

Bunları anlatmak zordu. Hatırlamak kalbini buz kestiriyordu. "Ta ki, iş ortaklarımdan biriyle beni aldattığını anlayıncaya kadar." Üstelik bunu onun masasının üzerinde yapmıştı.

"Onu uzaklaştırdım ve sonrasında borçlanıp tüm ortakların hislerini devraldım."

Bir an için Valentina'nın çıplak haliyle ona verdiği cevabı hatırladı.

"Sana âşık olduğumu düşünecek kadar aptal olamazsın."

O kadar aptaldı maalesef. Valentina ile birlikte olduğu süreçte yaşamış acıların hepsini unutmıştı ama yaşadığı acıların hepsinin ötesine geçmişti. Bir daha asla bu yanlışları tekrarlanmayacak.

Annie, onun koluna dokundu.

"Üzgünüm. Sana yaptıklarını hiç anlamıyorum."

"Niye bu kadar şaşkınsın. Senin dünyanda evlilik ömür boyu süüyor diye mi?"

"Elbette."

Bunu sorduguna bile hayret ediyordu.

"Babam ben küçükken öldü. Annem her vesileyle ondan bahsedirdi. Tim ve benim için onu hep canlı tutmaya çalıştı. Sanki ölmemiş, uzun bir yolculuğa çıkmış gibi hissettirdi."

"Ölürken bile üzülmememizi, babamızın yanına gittiğini söylüyordu. Benim istediğim böyle bir evlilik."

"Böyle bir evlilik yok ama."

"Her kadın Valentina değildir."

"Sen bunu bulabileceğin bir erkekle tanıştın mı?"

"Maalesef. Hep yanlış erkekleri seçtim ama bunu değiştirmeye kararlıyım."

"Kaç kez denedin?"

"İki."

"Şimdi doğru seçim yapacağından nasıl emin olabilirsiniz?"

"Yapmayacağımı nereden çıkarıyorsun?"

"Çünkü âşık olmak hayal kırıklığına uğramayı göze almak demektir. Bir erkeğe her şeyini verirsin ve o alabildiği kadarını aldıkten sonra çekip gider. Hayat bir kavgadır. Kazanmak, kaybetmekten her zaman iyidir."

"Senin için seçenekler bu mu? Ne oldu kazan-kazan sloganına?"

"İş okulunda bunu öğretmediler mi?"

"Belki ama zorluklar okulda öğrenilmiyor."

Annie, onun yumruk yaptığı ellerini tuttu ve yumuşatmaya çalıştı.

"Yumruklarını her meselede kullanamazsın."

Eski karısı hakkında, Cameron'un anlattıklarından fazlasını bilmiyordu ama şimdi biraz daha fazlasını öğrenmişti. Valentina, onu tahmin ettiğinden daha çok üzmişti. Güvenini kötüye kullanmış, duygularıyla oynamıştı. Köşeye sıkıştığı zaman dövüşerek kurtulmayı biliyor olabilirdi ama bir kadın tarafından sıkıştırılmanın ne demek olduğunu çok acı çekerek öğrenmişti.

Cevabı tahmin ediyor olsa da sormaktan kendini alamadı.

"Sonrasında ciddi bir ilişkin oldu mu?"

"Sadece deneyenler oldu."

"Hiç birine güvenemedin mi? Bir ailen olsun istemiyor musun?"

"Henüz karar vermedim."

"Hayatına devam etmelisin. Ben hiçbir zaman seveceğim birini bulma umudumu kaybetmeyeceğim. Evleneceğim ve bir ev dolusu çocuk yapıp, mutlu olacağım. Sen de seveceğin bir kadın bulmaktan vazgeçmemelisin."

İçtenlikle gülümsedi. "Bunca hediyeden sonra sana borcumu bu tavsiyelerimle ödeyebilirim."

"Pizza da yeterli."

"Tamam. Ben hazırlarken sende televizyonda vurdulu, kırıklı bir şeyler seyretmek istersin sanırım."

"Bayılırım."

Mutfaktan çıkarken onu izledi. Geçmiş hakkında öğrendikleri çok şeyler anlatıyordu. Aslında koruma kalkanlarının ardında iyi bir adam görüyordu ama o bunu görmek istemiyordu. Erkekler genellikle iyi olduklarını pek kabul etmek istemezler, bunu bir zaaf olarak görürlerdi ama o iyi bir insandı. Bunu kabul etmesi için gerekeni yapacaktı.

Acaba Valentina'dan önce nasıl biriydi? Güçlü, güvenilir, kalbini açmaya hazır? Acaba eski karısı pişman mıydı? İkinci bir şans isteyecek kadar pişman mıydı? Duncan gibi bir adamı nasıl aldatmıştı? O olsaydı iki elini tutar onu asla bırakmazdı. Fırının alarmı çalınca kendine geldi.

Annie'yi çalışanlara tanıtmak amacıyla düzenlediği parti tam bir felaket olmuştu. Olumsuz değerlendirmelerden nefret ederdi ama rahatsız edici sessizlik, tedirgin bakışlar ve ara sıra patlayan kahkahaların yarattığı sinir bozucu hava gerçekten felaketti. Havadaki korku açıkça anlaşılabilirdi. Neredeyse kimse içmiyor, bir şey yemiyor ve kaçmak için sürekli saate bakıyordu.

"Enteresan bir parti oluyor."

Otelin balo salonunun girişinde Duncan'a başka söyleyecek söz bulamamıştı. İnsanların eğlenmesi için bir fırsat yaratmış olmasını takdir ediyordu ama davranışları bunun olmasını hiç kolaylaştırmıyordu. Sadece çok güçlü görünüyordu.

"Bu tip partilerin kaderi budur maalesef."

"Belki müzik olsaydı?"

"İyi olabilirdi. Neyse muhasebeden Jim'i görünce aklıma geldi. Onunla konuşmalıyım. Biraz sonra dönerim."

Annie bir yapma çiçeğin arkasına sığınıp evi aradığında Jenny cevap verdi.

"Kami ile karaoke makinesini buraya getirebilir misiniz? Berbat bir partinin ortasındayım ve yardıma ihtiyacım var."

Otelin adresini verip, balo salonunu tarif etti.

"O kadar mı kötü?"

"Tahmin bile edemezsin. Çabuk olun lütfen."

"Hemen geliyoruz. Yetiştinceye kadar şarapla idare et."

"Kurtarmaz canım. Yetişin."

Telefonunu kapattı ve çantasına koydu. Salonun diğer bir köşesinde Duncan bir grupta konuşuyordu. Muhtemelen yardımcılardı ve salonda bulunan herkes onları izliyordu.

Üç gece önce pizzalarını yedikten sonra, işe dönmesi gerektiği bahanesini öne sürmüştü. Belki doğru söylüyordu. İş her zaman bir bahaneydi ve bunun için kimseyi suçlayamazdı. Onun kadar işkolik değildi ve okuldan kalan zamanını dolduracak uğraşları vardı. Gerçi okulun projelerinden çok da vakit kalmıyordu ama kalanı da kızlar dolduruyordu. Zaten vakti olsaydı altı aydır yalnız başına kalmazdı. Duncan'ı bu yalnızlığına dâhil etmiyordu elbette.

Bu anlaşma bittiğinde kendine daha çok vakit ayıracak ve onu kız kardeşi ya da kız arkadaşı gibi görmeyecek bir erkekle çıkacaktı. Tim bu konuda ona yardımcı oluyordu ama şimdi o da yoktu. Acaba hala ona kızgın mıydı? İlk haftalar için görüşme yasağı olduğu için bir süre bunu bilemeyecekti.

Sonraki yirmi dakika boyunca şarabını içip insanlarla sohbet etmeye çalıştı. İnanılmaz şekilde kiminle konuşmaya çalışsa sadece iyi olduklarını söylüyorlar, nazikçe partinin harika olduğundan bahsediyorlardı. Sonunda Jenny ve Kami, karaoke makinesi ve mikrofonla birlikte geldiler.

"Seksenlerin şarkılarını seçtim."

Kami ile birlikte makineyi kurarken Jenny ona şüpheli bakışlarla bakıyordu.

"Buradaki insanların yaşlı olduğunu düşündüm."

"Bu harika işte. Dalga geçiyorsun değil mi?"

"O kadar ciddiye almıştın ki. Neyse şaka yapıyorum. Olabildi-
ğince karışık bir liste yaptım. Nasıl başlatacaksın?"
Annie, şarabından dolu bir yudum aldı.
"Elbette kendimi feda ederek."

"Sen bunu hep yapıyorsun Annie. Umarım, Tim onun için yap-
tığını fedakârlığı takdir eder."
"Umarım."

Annie, onay verince, Jenny düğmeye bastı. Bir anda odayı elekt-
ronik bir ses doldurdu ve herkes onlara doğru döndü.
"İyi şanslar."

Annie, bir kaç saniye tereddüt ettikten sonra rahatladı ve mikro-
fonu alıp şarkıyı söylemeye başladı. Harika bir sesi yoktu belki ama
fenada sayılmazdı. Birinin partiyi kurtarması gerekiyordu ve ondan
başkasının buna cesaret etmeyeceği çok açıktı. Biraz sonra açıldı ve
rahatlayıverdi.

Ardından Jenny ve Kami ona katıldılar. Sonrasında birkaç kişi
daha cesaretlendi. Bazı köşelerde oluşmuş gruplar iştirak etti ve
sonunda herkes şarkıya eşlik etmeye başladı.

Birkaç kadın gelip denemek istediler. Giderek bir bekleme sırası
oluşmuştu. Teşekkürleriyle mikrofonu devretti. Adeta koşarak şara-
bını aldı ve bir dikişte bitiriverdi. Hala titriyordu. İyi haber ortalığın
hareketlenmesiydi. İnsanlar konuşuyor, bir şeyler atıştırıyordu.

Duncan yanına geldi.

"Şarkı söylüyorsun?"

"Biliyorum."

"Niye yaptın?"

"Neden? O kadar kötümüydü?"

"Aksine çok iyiydi ama çok rahatsız görünüyordun."

"Parti can çekişiyordu. Birinin bir şeyler yapması gerekiyordu."

Duncan etrafına bakıp ona döndü.

"Bu senin sorumluluğun değildi."

"İnsanlar ofis partisinde eğleniyor olmalı. Parti vermenin amacı
bu değil mi? Konuşmak ve iş konuları dışında konuşup, birbirlerini
daha iyi tanımak değil mi amaç?"

Duncan öylece bakıyordu.
Annie insanları işaret etti.
"Git ve onlarla sohbet et. Hayatları hakkında sorular sor. Hiç
yoksa ilgileniyormuş gibi yap."

"Sonra?"

Duncan bir süre tereddüt ettikten sonra dediğini yaptı. Şakalaşan
bir grubun arasına katıldığını gördü.

Bunu birden yapıvermesine insanlar şaşırmıştı. Annie'de biraz
şaşırmıştı. Onunla sadece bir iş anlaşması vardı ve bundan fazlası
için dertlenmesine gerek yoktu. Aslında ona şantaj yapmış ve dün-
yaya şirin gösterilmenin peşine düşmüştü. Niye şimdi ona yardım
etmek istiyordu? Niye ona gülümsediğinde hemen onu da gülümse-
tebiliyordu?

Bu kafa karışıklığını kendine açıklayamıyordu. Her zaman son-
suza kadar sloganına karşılık o yalnız kalmak isteyen bir erkekti. O,
patron, Annie geçici sözleşmeliydi. Bir beraberlikten söz edileme-
mesi için binlerce sebep vardı.

Yinede hiç sahip olmadığı bir şeyin peşinden koşmaktan vaz-
geçmeyecekti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Birlikte park yerine doğru yürürlerken Duncan onu belinden tutmuştu. Boksta kullanılan altın kurallar vardı. Asla şuursuzca dövüşme. Bu sadece rakibine avantaj sağlardı. Hayatla ilgili de çok şey öğrenmişti ve kendi kendine koyduğu altın kural, durumu kontrol altına almadıysan gereksiz konuşma. Kızgınlıkla asla konuşma. Ama bu kızgınlıktan öte bir duyguydu. İçinde kaynamasına engel olamadığı duygular oluşmuştu. Bunu haykırarak açığa vurmak istiyordu ve bu isteğine fena halde şaşıırıyordu.

"Lütfen söyle."

Arabaya vardıklarında Annie, yalvaran gözlerle ona bakıyordu. Duncan, kapısını açıp bekledi.

"Söyleyecek bir şey yok."

"Bir şey söylemeye hazırlandığında dudaklarını büzüyorsun ve şu anda bunu yapıyorsun. Neyse söyle."

"Yok bir şey."

Onun arabaya binmesini bekledi ve kapısını kapattı. Sonra yavaşça dolaşıp koltuğuna oturdu.

Annie, elini onun dizine koydu.

"Konuş benimle. Daha iyi hissedeceksin."

Duncan onun mavi gözlerinin içine baktı. Titriyordu.

"Bunu yapmaya hakkın yoktu."

"Bana kızgınsın?"

"Sen ne yaptığını sanıyordun?"

"Sıcak iltifatlar fazla mı geldi?"

"Ne?"

"Parti can çekişirken o aleti getirip biraz olsun durumu kurtarmaya çalışıp, şarkı söyleme cesareti gösterdiğim için sıcak iltifatlar almıştım ama şimdi sana ufacık bir tavsiyede bulunduğum için suçlanıyorum."

"Sen buna ufacık bir tavsiyemi diyorsun? Bu kadar kolay mı izah ediyorsun? Bu senin işin değil. Anlaşmamız sana hiçbir şekilde otorite kurma hakkı vermiyor. Hele benim kararlarımı yargılama hakkını hiç vermiyor. Neden bahsettiğini bilmiyorsun ve ben senin saçmalıklarınla uğraşmak zorunda kalıyorum."

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Bana yatıştırılması gereken çocuk muamelesi yapma."

"Sanırım bu hayır anlamına geliyor."

Ondan korkmuyordu. Burada oturup onun öfkesine göğüs geriyordu ve böyle davrandığı için ona minnettardı. Çok insan buna cesaret edemezdi. Yapılı fiziği ve geçmişi herkesi korkutup sindirmeye yetiyordu.

"Aslında bu hiç fena bir fikir değil."

"Sen beni yatıştırmak için burada değilsin."

"Öfke iyi bir şey değildir. Öfke, endişeye yol açar ve endişelenen insanlar işlerini doğru yapamazlar."

"Buyur buradan al. Bizim bir mutabakata ihtiyacımız var. Ne olduğunu korkarım tahmin edemiyorsundur?"

"Edemiyorum ama bilmek için ölüyorum."

"Gelip senin sınıfında ders vermeye hiç niyetim yok. Sende benim işime gelip, nasıl yapmam gerektiğini öğretmeye kalkmazsan minnettar kalırım."

"Benim yaptığım bu değil. Sadece bir grup çalışanla sohbet ediyordum ve birden iyi bir fikir olacağına karar verdim. Bunun senin imajın içinde olumlu olacağını düşünmüştüm."

"Benim adıma düşünüp, kararlar vermemelisin."

"Ya ne yapsaydım? Herkes benim hakkımda merak içindeydi. Ben senin kız arkadaşınım ve sorumluluğum senin iyi bir insan olduğuna çevremize göstermek. İyi insan olmak demek, iyi fikirlere açık olmak demektir."

Buna daha fazla katlanamayacaktı.

"Bu iyi bir fikir değildi. Ben, dinlemeye değer bir şey söyleyen insanları dinlerim."

"Bak sen! Demek beni dinlemeye değer bulmuyorsun? Partide olanları anlamak için uzman olmaya gerek yoktu. İnsanlar neredeyse konuşmaktan korkuyordu. Senin iznin olmadan iletişim kuramaz hale gelmişler. Yazışarak mı anlaşacaklar? Başkalarını dinlemezsen toplantılar kısa sürer elbette ama buna toplantı denilebilir mi? Sana kalsa toplantıya ne gerek var ki. Zaten her şeyi biliyorsun. Bu onların işini de kolaylaştırır. Ne yapacaklarını ilan edersin, onlarda yapar. Ne konsept ama."

Bunları söylerken onun omzuna kadar gelmiş ve kızgınlıktan yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Aptal olma Duncan. Bu yöntem artık tarihe karıştı. Diğer şirketler çalışanlarını nasıl teşvik edeceklerini, onların moralini nasıl yükseltecekleri ile ilgili günlük projeler uyguluyor. Belki haklısın, belki faydası olmayabilir ama şu andaki sisteminin de yürümediği çok açık. Bunu hemen düzeltmelisin. Eğer çalışanların bu kadar sinmişse, bir problem var demektir. Kabul etsen de, etmesen de gerçek bu."

"Bittimi?"

"Hayır. Orada gördüğüm insanlar senden korkuyor Duncan. Bu hiç hoş değil."

Aslında haklı olduğunu biliyordu. İşlerini kaybetme korkusu içinde çalışıyorlardı ve şirketten çok kendilerini korumaya çalışıyorlardı.

"Ben, onların korkmasını istemiyorum. Sadece daha sıkı çalışmalarını istiyorum."

"Çok insan sindirilmek yerine sıradan teşviklerle motive edilmeyi tercih eder."

"Bu sindirme olayını da fena taktın ama. Sen benden hiç korkmuyorsun?"

"Ben senin için çalışmıyorum. Aslında bir nevi çalışıyorum sayılır ama en azından seni tanıyorum. Onlar tanımıyor. Sen ürküten bir adamsın ve onları bununla tehdit ediyorsun. Bunu bir kez kullanman doğru olabilir belki ama seninki alışkanlık halini almış."

"Bu dokunaklı yaklaşımları almayım ben. Onların duyguları benim umurumda bile değil."

"Olabilir ama bunu onlara bu kadar açık göstermen doğru değil. Günlük moral verme projeleri üzerinde çalışmalısın. Bunun gerekli olduğunu artık görmelisin."

Haklıydı ve giderek daha rahatsız edici olmasına rağmen artık ona kızmıyordu. Bunu nasıl becermişti?

"Sen acayip bir kadınsın Annie McCoy."

"Çekiciliğimin bir parçası diyelim."

Bundan çok daha fazlasına sahip olduğunun farkındaydı. Uzandı ve Annie'nin ellerini tutup kendine çekti. Usulca ona sokulduğunu görünce dudaklarını buluverdi.

Annie hiç hazırlıksız seks yapmamıştı ama harika olduğunu duymuştu. Öpüşme böyle devam ederse nasıl bir şey olduğunu öğrenmek zorunda kalacağı açıktı.

Vücudunun yaydığı enerji giderek düşüncelerini bastırıyordu ama ona karşı koyabileceğinden de emindi. Üstelik onunla mücadele etmeye bayılıyordu. Çok güçlü olabilirdi ama duygusal olarak eşit durumdaydılar.

Başını yukarı kaldırdı ve daha çok öpülmek istediğini gösterdi. Duncan, serbest eliyle onun saçlarını okşamaya başlamıştı. Dudaklarını ağızla kabul edip dilinin tadını aldı. Giderek ısınıyordu ve kollarını onun boynuna dolayıp vücudunun sıcaklığını paylaştı.

Aralarındaki konsol olmasa, ceketini ve gömleğini saniyeler içinde çıkarıp, göğüslerindeki sancıyı dindirmesini istemesi içten bile değildi.

Ama bunu doğru bir yerde yapmaları gerekiyordu ve hafifçe geri çekildi.

Annie, karanlıkta onun gözlerinin içini görmeye çalıştı ama ne düşündüğünü anlayabileceği bir ip ucu yakalayamadı.

"Annie, sen bilmece gibisin?"

Bu iyimiydi, kötümüydü acaba?

"Balık burcuyum ve sahilde uzun yürüyüşler yapmaya bayılıyorum."

Duncan, bu bilgiyi gülerek karşıladı.

"Kahretsin! Pişman olacağımız bir şey yapmadan önce seni evine bırakmalıyım."

Pişmanlık? Olsaydı asla pişman olmayacaktı ama onun tepkilerinden emin olamadığı için sessiz kalmayı tercih etti. Onu istiyordu ama... Cesaret aynı zamanda tehlike demektir. Emniyet kemerini taktı ve bunun üzerinde çalışmaya karar verdi.

Sonraki iki davetten kolayca sıyrılıverdi. Tanıştığı iş adamlarına bir anaokulu öğretmeni olduğunu ve işini çok sevdiğini defalarca tekrarlamak zorunda kaldı. Bazılarının eşleriyle sıcak sohbetlere daldı ve gazetecilere kısa açıklamalar yaptı. Zenginlerin dünyasını tanıyor, ilginç gözlemler yapıyordu. Tek derdi o akşamdan beri tekrar öpülmemesiydi.

Yaşadığı bu dakikaların hayatının en iyi anısı olacağını biliyordu. Duncan, onu mutlu etmişti ama sonrasında ilişkilerinin sadece iş olduğunu da hatırlatmıştı. Bu çirkin bir son olmaması içinde bir uyarı gibiydi.

Annie o gece kısa süre sonra çok farklı bir yöne gittiklerini anladı. On beş dakika sonra yüksek bir binanın otoparkına girdiler.

Sakin olabilmek için sürekli kendine telkinde bulunuyordu. Onu eve getirmesi gerçek bir çift oldukları anlamına gelmiyordu. Sadece arkadaşlıklar. Çift rolü oynayan arkadaş bir ikili. O kadar.

Muhtemelen bir çatı katına çıktıklarını düşündü. Midesine ağırlar girmeye başlamıştı.

Asansör geniş bir hole açılıyordu ve farklı yönlerde dört kapı vardı. Duncan soldaki kapıyı açıp ışıkları yaktı ve onu içeriye davet etti.

Çok geniş ve açık bir mekâna girmişlerdi. Tıpkı televizyon programlarında gördüğü gibi. Yerler parke kaplıydı ve tam ortada bir oturma grubu vardı. Devasa bir televizyon göze çarpıyordu. Pencereelerde muhteşem bir Los Angeles manzarası ve sağ tarafta bir mutfak. Kendi evi, bahçesi dâhil durduğu salon kadardı.

Duncan kapıyı kapatıp ona baktı.

"Güzelmiş."

Duvarlar soğuk bir bej rengine boyanmıştı.

"Pek renkli değil."

"Sadeliği seviyorum."

"Bej rengi tam bir erkek rengi diye duymuştum."

Peşinden oturma odasına yürüdü ama o kadar büyüktü ki, bu ismin doğru olmayacağını düşündü. Deri koltuklar fena değil diye düşündü ama bir dolu sehpaye hiç anlam veremedi. Çantasını bırakıp, elindeki kutuyu bir sehpanın üzerine koydu.

Duncan açık mutfaka geçti.

"Şarap?"

"Lütfen."

Kutudan hediyelerini çıkardı. Üç tane değişik manzaraları olan cam küre vardı ve hepsi de müzikliydi. İki tane tombul dekoratif mum. Süslü bir likit sabun ve yanında bir tıraş losyonu. Bir avuç dolusu minicik porselen biblolar ve ağaç çerçeveli kum saati.

Etrafına bir süre baktıktan sonra mumları yemek masasına, cam küreleri pencere kenarlarına, sabunu ve tıraş losyonunu banyoya,

bibloları sehpalara üzerine ve kum saatini televizyonun önüne koydu.

"Çok hoş."

"Yalan söylüyorsun?"

"Söylemiyorum. Hepsine bayıldım. Kum saatini pek çözemedim ama sana evin kalanını göstermek istiyorum."

Yarım bir banyonun yanında misafir odası vardı. Neredeyse diğer iki yatak odasından bile büyük sayılırdı ama Annie artık bunlara şaşırıyordu. Banyonun aksi tarafında bir çalışma odası vardı. Duvarlar lambri kaplıydı ve tam ortada maun ağacından bir masa duruyordu. En şaşırtıcı olan kütüphane raflarına dizilmiş olan ödülleri. Düzinelerce irili ufaklı şiltlerden geçilmiyordu. Birkaç süslü boks eldiveni dikkat çekiyordu.

"Bunları kazandın mı?"

Duncan başıyla onaylayıp şarabını içmeye devam etti.

Annie, iyice yaklaşmış bazılarının üzerindeki yazıları okumaya çalıştı. Üzerlerinde yarışmaların isimleri, tarih ve yapıldığı yerler belirtilmişti. Çerçevelemiş madalyalar dikkat çekiciydi.

Ona dönüp hep aklında olan soruyu sordu.

"Niye insanlar birbirine vurur ki?"

"Bu, insanların birbirine vurduğunu düşünecek kadar basit bir olay değil. Bu bir sanat. Bu yetenek isteyen bir iş. Güçlü olman gerektiği kadar akıllı olmanda gerekiyor. Ne zaman ve nasıl yapacağına doğru karar vermelisin. Hırs, kararlılık ve tecrübe isteyen bir spor."

"Tıpkı iş hayatında olduğu gibi?"

"Aynen öyle. Davranışlarını kontrol edebilmelisin."

"Yumruk aldığımda acıtmıyor mu?"

"Bazen. Beni amcam yetiştirdi. Çok da iyi yaptı. Onun sayesinde sokaklardan uzak durabildim."

"Başkalarına vurarak kötü biri olmaktan kurtulduğunu mu söylüyorsun?"

"Onun gibi bir şey. Kadehini bırakır mısın?"

Annie, kadehini bıraktığında o da aynısını yaptı ve tam karşısına pozisyon aldı.

"Vur bana."

Annie ellerini arkasında birleştirip itiraz etti.

"Bunu yapamam."

"Bana vurabileceğini düşünüyor musun? Zarar verebilir misin?"

"Hiç sanmıyorum. Muhtemelen kendime zarara veririm."

Duncan ceketini ve kravatını çıkarıp bir sandalyeye koydu ve gömleğinin kollarını sıvadı.

"Kollarını kaldır ve ellerini yumruk yap."

Aptalca gelse de dediğini yaptı. Duncan pozisyon aldı ve sağ a-

dımını ileri çıkarıp hafif yan döndü.

"Şimdi bana yumruk at. Güçlü bir yumruk. Korkma incinmem."

"Bana meydan mı okuyorsun?"

"Başa çıkabilir misin?"

Söz konusu bile olamazdı ama denemek istiyordu. Kollarına doğru bir yumruk attı.

"Tamam, şimdi daha sıkı vur."

"Bu çok eğlenceli."

"Tekrar dene. Bu kez omuzlarını gücünü de kullan. Yoksa seni kız olmakla suçlarım."

"Ben zaten kızım."

Bu kez çok daha güçlü bir yumruk attı. Ya da öyle sanıyordu.

Duncan gözünü bile kırpmamıştı.

"Belki, teniste daha iyiyimdir?"

"Bu tamamen ne yapacağını bilmekle ilgili."

Annie'nin arkasına geçip, ellerini onun omuzlarına koydu.

"Hafifçe dizlerini kırıp, çeneni aşağıda tutmalısın. Yumruklarını asla yüzünden uzak tutmamalısın. Yumruk attığında bile ilk düşün-

men gereken şey kendini korumak olmalı."

Ağır çekimle ona nasıl yapıldığını gösteriyordu.

"İyi hesaplanmış bir yumruk, bir kariyer demektir."

Söyledikleri mantıklı geliyordu ama ona bu kadar yakın durması fena halde aklını karıştırıyordu. Ondan sadece santimlerce uzaktaydı

ve her tarafını ateş kaplamıştı. Hayatında bunca sorun, bunca sorumluluk varken, onun kollarında duyduğu rahatlık inanılmazdı. Tekrar karşısına geçtiğinde bu kez elinden gelenin en iyisini yapmakta kararlıydı. Tavsiyelerini hatırladı ve hazırlandı. Yumruklarını kaldırdı ve iyi bir yumruk için gücünü topladı.

Duncan yine kıpırdamamıştı ama...
"Nasıldı? Seni korkuttum mu?"

"Hiç fena değildi. Farkı hissettin mi?"

"Evet ama yine de bir boksör olmayı istemezdim."

"En doğrusunu yapardın. Kırık bir burun sana hiç yakışmazdı."

Annie, kollarını indirip derin bir nefes aldı.
"Kırık bir burnum olmasını bende istemezdim. Senin burnun hiç kırıldı mı?"

"Birkaç kez."

"Hiç belli olmuyor?"

"Şanslıydım."

Çenesinden tutup yüzünü yan çevirdi. Profilden, burnunda hafif bir kemer görünüyordu ama kırık olduğuna dair bariz bir belirti yoktu.

"Niye tenisi seçmedin?"

Duncan, bu soruya gülümsemekle yetindi ve çenesindeki elini tutup ona baktı. Şimdi yüz yüzeydiler ve ellerindeki sıcaklık bütün vücutlarına yayılıyordu.

Söylediğinin aksine dizleri tir tir titriyordu.

Gözleri dudaklarına kayınca ağzının kuruduğunu hissetti.

"Annie."

Bunu, adeta iç çeker gibi söylemişti. Onu istediği her halinden belliydi ve buna cevap vermek için ölüyordu. Kaçıp gitmesini gerektiren binlerce sebep vardı. Büyük bir risk alıyordu ve onun kalıcı bir niyeti olmadığını biliyordu ama arzuları bütün mantığını yerle bir ediyordu.

Duncan, ona doğru uzanınca kendini kollarına bırakıverdi. Öpüşmeden adeta kıvılcımlar çıktı. Dudaklarını ona verdi ve telaşla

dilini buldu. Elleri her yerinde dolaşüyor, sırtını, belini, kalçalarını okşuyordu.

Arzularının yanında, güven duygusu inanılmazdı. Gücünü iliklerine kadar hissediyor ve bu duygu onu ürküteceğine müthiş bir rahatlık veriyordu.

Kollarını boynuna uzattı ve göğüslerini ona bastırdı. Elleriyle siyah saçlarını okşarken, onun ellerini göğüslerinde hissediverdi ve inlemesine engel olamadı.

Elbisesinin fermuarını açtı ve bir anda elbise ayaklarına düşüverdi. Bikini külotu ve yarım sutyeniyle kalıvermişti. Biraz geri çekilip elbiseyi çıkardığında onun ne kadar tahrik olduğunu gördü.

Uzandı ve onun gömleğinin düğmelerini çözdü ve pantolonunu çıkarmasını izledi. Şimdi ne kadar hazır olduğunu daha iyi görebiliyordu.

Aslında çok utangaçtı ve karanlıkta, konuşmadan sevişmeyi tercih ederdi. Uyumlu bir sevişme olmasını umut eder ve erkeğin, ne yapacağına karar veremeyen tavırlarını görmesini istemezdi.

Şimdi ise kendini hiç ummadığı kadar cesur hissediyordu. Uzandı ve sutyenini çözdüğü anda onun çenesinin titrediğini gördü. Ellerini tuttu ve göğüslerini avuçlarına bırakıverdi.

Duncan avuçladığı göğüslerini bir süre hayranlıkla okşadıktan sonra uzandı ve uçlarını dudaklarının arasına aldı. Doyumsuzca öpüyor emiyor birinden diğerine adeta yarış ediyordu.

Annie onun sırtını okşuyor inanılmaz adalelerinin gücünü hissediyordu. İçi çekiliyor, bütün ateşi göğüs uçlarından fişkırıyordu. Onu almaya hazırdı. Çalışma odasının ortasında, yerde, salonda, mutfakta, nerede olursa olsun onu almaya hazırdı. O kadar yanıyordu ki yer beğenecek hali yoktu. Göğüs uçlarını kurtarmazsa olduğu yere çökmek zorunda kalacaktı.

Duncan, onun aklını okumuşçasına belinden tuttu ve yavaşça son parçayı çıkarıp onu çıplak bıraktı.

Topuklu ayakkabılarıyla çırılçıplak önünde duruyordu. Onu kucaklayıp yatak odasına götüreceğini umduğu anda, önünde diz çök-

tüğünü gördü. Ellerini kalçalarına koydu ve göbeğini öpmeye başladı. Öpüyor, tadını alıyor, kasıklarında dolaşıyordu. Gözlerini kapatıp ayakta durmaya çalıştı. Bu daha önce yaşamadığı bir ayrıcalıktı. Ellerini omuzlarına koyup anın keyfini çıkarıyordu.

Duncan yavaşça ayağa kalktı ve onu kucaklayıverdi. Kollarında adeta kemiklerinin yumuşadığını hissederek, başını göğsüne yasladı ve kokusunu içine çekti.

Geniş bir yatak odasına girdiler ve onu yavaşça yatağın üzerine bıraktı. Karşındaki güçlü erkeğe ve onun güçlü erkekliğine bakınca kendinden geçti. Bir çekmece sesi ve ardından bir prezervatif sesi duydu. Yanına uzanıp, hafifçe üzerine çıktığında, muhteşem bir gücün altında kaldığını hissetti.

Şimdi onu istiyordu. Hemen istiyordu. Bacaklarını açtı ve erkeğine yolu gösterdi. Şimdi içindeydi ve bu his onu uçuruyordu. Bacaklarını beline doladı ve tırnaklarını sırtına geçirdi. Titremeleri artınca onun gözlerine bakmak istedi ama kapalıydı ve gözlerini kapatıp onunla bütünleşiverdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Duncan, kahve makinesinin yanında duruyordu. Düşünü almış, giyinmişti. Normal günlerde çıkmış olmalıydı ama bu gün kesinlikle normal bir gün değildi.

Geceyi birlikte geçirmişlerdi.

Bu durum birçok soru işareti taşıyordu. Her zaman, bunu birlikte olduğu kadının mekânında yaşamayı tercih etmişti. Ayrıldığı zaman kontrol elinde kalıyordu. Ama bu kez üç kızın kaldığı bir küçük evde olmamayı tercih etmesi doğru olandı. Birde dün akşam yaşananlar vardı. Anlaşma üzerinde yeni bir mutabakat sağlamışlardı ve kendi kendine olaya seks karıştırmayacağına dair söz vermişti. Bu sözü verirken aslında yalan söylüyordu.

Onunla birlikte olmak harika olmuştu ama ya şimdi ne olacaktı? Annie, onun tipi olmadığı gibi, macera yaşanacak bir kadında değildi. Aralarında olana gereğinden fazla bir anlam yüklerse, ne yapacaktı? Olmadık beklentiler içine girer miydi? Onu hiç incitmek istemiyordu.

Koridordan gelen ayak seslerini duydu. Annie, üzerinde dün akşamki elbisesiyle çıka geldi. Yeni duştan çıkmış, ıslak saçları, mak-yajsız haliyle çok güzel görünüyordu. Çok kadının, birkaç saat öncesine kadar yaşadıklarından sonra sergilediği görüntüden çok uzaktı. Ne kadar masum göründüğünü düşündü.

"Gergin görünüyorsun? Bir teklif beklediğimden korkuyor olabilir misin?"

Şok olmuştu. "Hayır. Yani ben... Teklif?"

"Bence, bu şartlarda sade bir tören en iyisi olur. Kızlar nedimem olmaya bayılacaklardır."

Acaba, kafası mı karışmıştı, yoksa pişman mıydı? Bu iki tahmini de yanılttı ve uzun zamandır ona bu kadar sürpriz yapan bir kadınla tanışmamıştı.

Uzanıp onun elini tuttu. "Beyaz giyer misin lütfen?"

"Sadece dalga geçiyordum."

"Farkındayım."

"Korktun mu?"

Ona ufak bir öpücük verdi. "Belki bir dahaki sefere canım."

"Sen her durumu kontrol altında tutmaya çalışıyorsun ama ben seninle seks yaptığımı ve bu nedenle eve gelmediğimi Jenny'e açıklarken, sen horluyordun."

"Neden seks yaptığımı bilmesi gerekiyordu ki?"

"Çünkü yatağımın neden boş olduğunu merak eden yakınlarım var."

"Ailen yoksa hayatın daha kolay demektir."

"Çok kolaycısın."

"Kızlar, şimdi senin seks hayatını fena halde merak edeceklerdir."

Onları seviyordu ama bu denli bilgi sahibi olmalarının gereğini hiç anlamıyordu. "Sana bu konuda soru sormadıklarını söyle bana?"

"Sadece, prezervatif kullanıp, kullanmadığını merak ettiler."

İşte buna inanamıyordu. "Ne cevap verdin?"

Annie, utangaç bir ifadeyle cevapladı.

"Kullandığımı söyledim... Her üçünde de."

"Ve?"

"Kapatıldılar da daha fazla detay vermek zorunda kalmadım."

Birlikte bir süre güldüler. Annie, sabah güneşinin ışıkları altında çok güzel görünüyordu. Sanki dalgalı saçlarının etrafında beyaz bir hare vardı. Yanakları hala pembeydi ve tarif edemediği bir dişilik yayıyordu. Muhtemelen elli yaşlarında bile güzel ve çekici olmaya devam edecekti. Valentina'dan önce tanışmış olsalardı, belki bir şansları olabilirdi. Belki de olmazdı. Belki yaşadığı o acı tecrübeye ve aldığı derse ihtiyacı vardı.

Kimseye güvenmemeyi öğrenmişti. Hiçbir şeyi olurluna bırakmamayı ve riske etmemeyi.

"Annie, bunun daha ileri gitmeyeceğini biliyorsun."

Kahvesinden bir yudum alıp ona baktı.

"Bu umutlarımı yol yakırken durdurmanın yolu mu? İki taraf içinde karlı olan anlaşmayı uygulamaya geri dönüyoruz."

"Doğrudur."

Artık, seks olmayacak kuralını bozduğuna göre.

"Anlaşma biter, yollarımıza gideriz."

"Şimdiye kadar hiç bitiş tarihi belli olan bir ilişkim olmamıştı. Neyse... Sorun yok Duncan. Kuralları biliyorum ve sonuna kadar riayet edeceğim."

"Niye bundan emin olamıyorum? Sen tam bir mutlu son kadınsın."

Annie, hüznünlü bir gülümsemeyle soruyu cevapladı.

"Öyle olduğum kesin. Seveceğim ve saygı duyacağım birini arıyorum. Benimle birlikte olmak için deli olan bir erkek arıyorum. Çocuklarım ve köpeğim olacak. Korkarım bu erkek sen olmayacak-sın, öyle mi?"

"Maalesef."

Yıllar önce olsaydı belki ama şimdi olmazdı. Bu bedeli ödeyemezdi. Evlilik çok vermeyi gerektiriyordu ve karşılığının alınabileceğine dair bir garanti yoktu. Valentina'dan öğrendiği tam olarak buydu.

"Benimle birlikte olmamalıydın Duncan?"

"Biliyorum. Bunun için özür dilememi istersen?"

"Yapma. Sadece anlaşma bittiğinde benimle arkadaş olmak istediğini söyleme sakın. Bittimi biter. Bunun için bana söz ver."

"Arkadaş olmayacağız."
Bunu söylerken içi fena halde burkulmuştu. O tanıdığı ve sevebileceği birkaç kişiden biriydi. Onu kesinlikle özleyecekti ama doğrusuda buydu.

Annie, günün kalan kısmında, kendini aptal gibi hissetmemek için çok çaba sarf etti. Çocuklar farkında değildi ama diğer öğretmenlerin farkında olduğundan emindi. Soru soruyorlardı ve yalan söylemekte zorlanıyordu. Yol boyunca olanları düşünmekten kurtulamadı.

Posta kutusuna doğru yürürken, kasları ona isyan ediyor ve ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Pişman değildi. Pişmanlık duygular içinde geçmişti. Vücudu kendisinin bile inanmadığı tepkiler vermişti. Kollarında yaşadıkları, hayatı boyunca yaşamak istediği şeylerdi ve bu duyguları beslemediği hiçbir erkekle ömür boyu birlikte olamazdı.

Onunla çıkmayan biri için ne kadar büyük düşünüyordu. Onu ne kadar istediğinin ne önemi vardı? O istemiyordu. Mektuplarını almamalı, biri dikkatini çekti. Üniversiteden geliyordu ve büyük bir ihtimalle ödeme hatırlatılıyordu.

Mektubu açarken, bankadaki hesabında ne kadar komik bir rakam olduğunu düşündü. Bu parayı ödemesi mümkün olmayacaktı. Her şey o kadar pahalıydı ki? Şu anlaşma bittikten sonra mutlaka ikinci bir iş bulmalıydı.

Tek sayfalık kâğıtta yazılanlara inanamıyordu. Ücret ödenmişti. Hem de dönemsel değil, yılın tamamı ödenmişti.

Kâğıda bakmaya devam ediyor ve hala inanamıyordu. Jenny'nin birden para bulmuş olması mümkün olmadığına göre?

Şaşkınlık içinde eve girdi ve bir mektup daha bulunca şaşkınlığı iki katına çıktı. Mektuptan çıkan kâğıtta Julie'nin ücretinin tamamının ödendiği yazıyordu.

Şoku atlatınca düşünmeye başladı. Kafası karışmış ve tahmini hakkında biraz da öfkelenmişti. Aceleyle arabasına geri döndü. Duncan'ın ofisi pek uzak değildi. Los Angeles limanının hemen yanındaki devasa binaların birinden yürüttüğü imparatorluk göz kamaştırıcıydı. Kapıdaki güvenliğe adını verdi ve bir süre seri telefonların bitmesini bekledi. Sonunda izin çıktı ve misafir parkına kadar eşlik edildi.

Dev gibi depoların yanından geçerken, yükleme kapılarında bekleyen onlarca kamyon gördü. İnsanlar ve iş makineleri koşuşturup duruyordu. Altı katlı idari binanın ihtişamını hazmedemeden, lobide afallayıp kaldı.

Karşındaki granit duvarın üzerine dijital bir dünya haritası vardı ve üzerinde şirket araçlarının yerlerini gösteren binlerce ışık hareket ediyordu. Minicik renkli semboller, trenleri ve gemileri simgeliyordu.

Duncan'ın zengin ve güçlü olduğunu biliyordu ama gördükleri ölçülerini çok aşıyordu. Karşısındaki panel harita, neredeyse okulunun ön duvarı kadardı ve onun ne kadar başarılı olduğunu gösteriyordu.

Bir an kendine geldi ve iki beden büyük süveterini ve çocuklarla boyama dersi yaparken eteğine dökülen boyadan kalan lekeyi hatırladı. Derhal kaçması gerekiyordu ama...

"Bayan McCoy?"

Otuz yaşlarında çok şık bir kadın yanında bitivermişti.

"Bay Patrick sizi bekliyor. Beni izleyin lütfen."

Annie, başını sallayıp, kaderine razı oldu.

Birlikte asansöre binip altıncı kata çıktılar. Konferans salonları ve ofislerin olduğu sessiz bir kattı. İyi giyimli insanlar vardı ve hepsi yan gözle ona bakıyordu. Çift kapıdan geçtikten sonra kadın ona başka bir kapıyı işaret etti.

"Girebilirsiniz."

Devasa kapı Annie'yi ürkütüyordu. Midesine ağrılar giriyordu. Hala mektuplardan dolayı öfkeliydi ve kararlılıkla kapıyı açıp içeri girdi.

Yine kocaman bir odadaydı. Geniş pencerelerin bir bölümünden yükleme rampaları bir bölümünden lobi görülebiliyordu. İmparator buradan krallığını seyrediyor olmalıydı.

Çalışma masasının üzerine bir uçak rahatlıkla inebilir diye düşünüyordu. Bir köşede oturma grubu, diğer köşede toplantı masası vardı. Duncan, birkaç tuşa daha basıp, başını kaldırdı.

"Beklemediğim bir keyif."

Kalktı ve masanın etrafından dolaşıp ona doğru yürüdü.

Çok şık görünüyordu. Çok yakışıklı. Aslında onu daha önce de takım elbiseyle görmüştü ama şimdi aklını karıştıran, on iki saat önceki takım elbiseli halinden sonra olanlardı. Onun yatağına girmiş ve saatlerce çırlıçıplak sevişmişlerdi.

"Her şey yolunda mı? Solgun görünüyorsun. İyi misin?"

Bir an için konuşmakta zorlandı ama sonra cebinden mektupları çıkarıp ona uzattı.

"Bunu sen yaptın değil mi? Ödemeleri yapmak için gerekli bilgileri nasıl edindiğini sormayacağım bile. Kızlarla konuştun sen?"

"Sormayacağını sanıyordum."

"Bu hiç hoş değil. Yapmamalıydın."

"İnsanlara yardım etmemeli miyim? Aksine bunu onaylayacağını düşünüyordum. Saklanacağına ortaya çık ve iyi bir insan olmaya çalış diyen birisini hatırlar gibiyim."

Annie'nin kolları yanına düşüverdi.

"Ne? Duncan, bunu niye yaptın?"

"Çünkü yapmak istedim. İyi olan sadece sen değilsin."

"Şirinlik yapmayı kes lütfen. Huzursuz oluyorum."

Uykusuzluk giderek bedenini sarıyor ve başı ağrıyordu.

"Seni huzursuz etmek istemiyorum. Bu sadece bir çek Annie. Büyütme lütfen."

"Büyük bir çek. Üstelik bir değil iki çek."

Tedirgin bakışlarla etrafına baktı ve sesini alçaltıp devam etti.

"Seninle birlikte olduk. Bana bir şeyler almamalıydın."

"Çok kadın bunun tam dersini bekler."

"Belki. Çıkıyor olsaydık belki ama çıkmıyoruz. Sadece bir anlaşma yaptık ve bu yaptığın anlamaya dâhil değil."

"Sana daha fazlasını verdiğim için mi şikâyet ediyorsun?"

Aslında, nazik olmasından korkuyordu. Anlayışlı ve sıcak olur- sa nasıl ayrılacaktı? Kalbi kırılmadan bu nasıl mümkün olabilecek- ti?

Gerçek şimdi yüzüne patlamıştı. Elbette ya. Bunu nasıl olup ta daha önce idrak edememişti? Duncan, gücü temsil ediyordu ve o sadece sıradan bir kadındı. Güçlüydü, zengindi ve bu güne kadar tanıdığı hiçbir erkeğe benzemiyordu. Tanıştıkları ilk dakikadan itibaren başı belaya girmişti.

"Ben... Sadece bunu yapmamalıydın."

"Yapmak istedim."

"Tamam. Bu biraz teselli veriyor."

Duncan uzanıp onun ellerini tuttu.

"Bu kadar sorun olacağını düşünmemiştim Annie."

Onu öpmek üzereydi ve buna engel olmayacaktı. Kendini ko- ruması için artık çok geçti. Bu hikâyenin sonunu görüp, dua etmek- ten başka yapabileceği bir şey yoktu. İnşallah ayakta kalabilirdi. Bir sınavdan geçiyordu ve sınav ateşle yapıyordu.

Dudakları bıraktığı gibiydi ama nedense dokundukları anda ya- kveriyordu. Bu adamı istiyordu ve onun okşamalarına ihtiyacı var- dı.

Kâğıtlar elinden düştü ve kollarını onun boynuna dolayıverdi. Öpüşme giderek derinleşti ve arzular her yanını kaplayıverdi. Onu şimdi istiyordu.

Kasıklarını ona dayadı ve erkekliğini hissetti. Çok kolay olabi- lirdi. Tam burada, masasının üzerinde. Pencereler o kadar genişti ki dışarıdan kesin görülebilirlerdi.

Duncan, biraz geri çekilip ona baktı.

"Durumumuzu gözden geçirsek iyi olur bence."

"Her taraf insan kaynıyor."

"Ve pencereler?"

"Haklısın."

Bir öpücük daha ve sonra onu bıraktı.

Eğilip yerdeki kâğıtları topladı ve çantasına koydu.

"Teşekkür ederim. Çok güzel bir hediye oldu."

"Rica ederim."

Elinden tutup onu kapıya yönlendirdi.

"Amcam seninle tanışmak istiyor."

Şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak, "Bunu ben de isterim," dedi.

Belki amcasından onun gençliği hakkında bilgi alabilirdi.

"Pazar akşamı benim evde bir akşam yemeğine ne dersin?"

"Tamam."

Arabasına doğru yürürken, tekrar umutlanmasını sağlayacak bir gelişmemiydi diye düşünmekten kendini alamadı. Acaba bu olanları gerçeğe çevirebilir miydi? Ne kadar saftı? Duncan, en başında ne istediğini açıkça belirtmişti ve tanıdığı kadarıyla bu düşüncesini değiştirmeyecekti.

Annie, gittikten sonra bir türlü kendini işe veremiyordu. Gelmeden önce dikkatle okuduğu rapor artık hiç ilginç gelmiyordu. Peşinden gitmemek için kendini zor tutmuştu. Alıp onu evine niye götürmemişti ki? Bütün öğleden sonrasını birlikte geçirebilirlerdi ve akşamı da. Bir seri toplantıları vardı ve dikkatli olmalıydı. Bu ilişkiye gereğinden fazla bir anlam yüklememe sırası ona gelmişti. Annie, gereğini yapmıştı ve incinmemeliydi.

Saat dört gibi asistanı onu uyardı. Bayan Morgan ile olan randevu zamanıydı. Duncan listesine baktığında onun adını bulamadı. Muhasebeden olmalı diye düşündü.

"İçeri gönder."

Kısa boylu, ellili yaşlarda, mütevazı giyimli bir kadın tam karşısında duruyordu.

"Bayan Morgan."

Oturması için işaret etti.

"Bay Patrick, beni kabul ettiğiniz için minnettarım."

Kadın elinde bir dosya tutuyordu ve gergin, hatta sinirli olduğu her halinden belliydi.

Ona kahve teklif etti ama kadın teşekkür edip sandalyesine oturdu ve sıkıntıyla konuşmaya başladı.

"Davette, Annie ile tanışma fırsatım olmuştu ve ona bazı fikirlerimden bahsetmiştim. Bunları gelip sizinle paylaşmam için bana cesaret verdi."

Tipik, Annie'ye has davranışlar. Kızdıran ve sürprizlerle dolu olan Annie.

"Hiç şaşırmadım. İnsanlarla konuşmaya bayılıyor."

"Umarım cesaretim için beni hoş görürsünüz. Bay Patrick ben bir mali müşavirim ve eğitimimin bir gereği olarak her yıl kısa dönem gelişim çalışmalarına devam ediyorum. Bu yılki konumuz a-mortismanlardı."

Elemanın gelişim kurslarına katılması iyi bir şeydi ama derdi neydi acaba?

"Umarım yararlı olmuştur?"

"Aslında çok yararlı oldu. Vergi indirimleri konusunda yapmamız gereken birçok değişiklikler olduğunu tespit ettim. Açıklamama izin verin lütfen."

Dosyasını açtı ve bir dizi raporu onunla paylaştı. Tüm detayları ona izah etti ve yapılacak bazı basit düzenlemelerin getireceği yararları, rakamlarla açıkladı. Devasa kamyon filosunun yapacağı tasarruflar inanılmaz boyutlardaydı.

Yirmi dakika sonra özeti verdi.

"Vergi indirimleri böylece altı haneli rakamlara çıkıyor."

"Bu çok etkileyici bir çalışma Bayan Morgan. Teşekkür ederim. İlgililerle konuşup önerilerinizin bir an önce uygulanmasını sağlayacağım."

"Yardımcı olabildiysem çok sevinirim."

Olmuştu, hem de çok. Kadının yüzündeki memnuniyet ifadesine inanamıyordu. Yönetim prensibi hep korku ve baskı üzerine inşa

edilmişti. Hiçbir çalışanıyla yakın olmamış ve daima kendi fikirleri-
ni onlara dikte ettirmişti. Ekip çalışması saçmalığına inanmamış ve
bildiği yolda yürüyüp büyümüşü.

Ama şimdi hiç de hoşlanmadığı yeni bir ders alıyordu. Bayan
Morgan'ın raporlarındaki inkâr edilemez tasarruf kalemleri apaçık
önünde duruyordu. Belki de Annie haklıydı. Belki de elemanlarıyla
daha yakın olmalıydı. Onlara daha çok güvenmeli, paylaşmalı, ödül-
lendirmeliydi. Ne demişti? Görevlerini ver ve her fırsatta onları
cesaretlendir.

"Yapılacak tasarrufun yüzde onu tutarında prim alacaksınız Ba-
yan Morgan."

"Pardon?"

"Şirket sayenizde büyük tasarruf sağlayacak. Bunun için size
minnettarım. Kârı sizinle paylaşacağım. Bu bizim yeni politikamız.
Şirketin büyümesi, karlılığının artması ya da tasarruf önlemleri için
gelecek her öneriye açık olacağız ve bunu teşvik edeceğiz. Her ba-
şarılı operasyonun sahibi, elde edilen karın yüzde onunu prim olarak
alacak."

Kadının yüzünde renk kalmadığını ancak sözünü bitirdiğinde
fark edebildi.

"Ama bu miktar para benim yıllık kazancımdan bile daha fazla
olur?"

"Bu da bizim harika bir gün geçirdiğimizi, müthiş bir karar ver-
diğimizi gösterir."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle."

Kadın ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim Bay Patrick. Ben... Ne diyeceğimi bilmiyo-
rum. Teşekkür ederim."

Gözyaşlarını saklamak için aceleyle döndü ve mutluluk içinde
odayı terk etti.

Duncan, yalnız kalınca keyifle arkasına yaslandı. Harika hisse-
diyordu. Doğru ve iyi bir şey yapmıştı. Kazan-kazan prensibinin
uygulanmasında yeni bir yol keşfetmişti.

Bilgisayarına döndü ve sorumlulara yeni politikayı ve uygulama
kriterlerini yazdı. Bir ihtimal bu uygulama medyaya da sızacaktı ve
yılın acımasız CEO'su olmaktan kurtulmasına yardımcı olacaktı.
Şirket hisselerini satın alıp, ortaklarından kurtulma planına hız
vermeliydi. Kimseye hesap vermeyeceği günler yakındı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Annie, kapıyı çaldığında, Duncan'la ilk tanıştığı dakikalarda-
kinden bile daha sinirli olduğunu hissediyordu. Bunun, onunla bir
ilgisi yoktu ama yaşayan tek aile ferdiyle tanışacaktı ve yaşlı ada-
mın onu sevmesini istiyordu.

Çikolatalı kek ve iki DVD getirmişti ama her ikisinin de uygun
olup olmadığına emin değildi. Keşke kızlarda yanımda olsa diye
düşündü.

Kapı açıldı ve uzun boylu, yakışıklı, kırlaşmış saçlarıyla yaşlı
bir adamla karşı karşıya geldi. Gözleri tıpkı Duncan'ın gözleriydi.

"Siz Annie olmalısınız. Buyurun. Buyurun lütfen. Sizinle tanış-
mak için sabırsızlanıyordum. Duncan sizi hep kendine saklıyor.
Muhtemelen kadınlar üzerindeki dayanılmaz cazibemden korku-
yor."

Karşılması o kadar sıcak olmuştu ki, bir anda gerginliğini attı-
verdi. Yaşlı adamın tatlı gülüşü endişelerini silivermişti.

Elindeki kek kutusunu alıp koklar gibi yaptı.

"Çikolata kokusu alıyorum ve çikolataya bayılıyorum."

"Çok sevindim. Sonunda sizinle tanışabildiğim için çok mutlu-
yum."

"Teşekkür ederim, genç hanım. Hakkınızda çok hoş şeyler du-
yuyorum. Duncan, başkaları hakkında genellikle iyi yorumlar yap-
maz ama bu durumu değiştirdiğinize göre çok özel olmalısınız?"

Duncan'ın içeriden sitem dolu itirazı duyuldu.
"Hadi ama yapma Lawrence. Sırlarımı Annie'ye vermek için
hiç yoksa bir on dakika bekleseydin."

"Tamam ama en fazla on dakika. Duncan'ın Çin ile yapması ge-
reken bir telekonferansı var. Bundan istifade edip birbirimizi tanıya-
lım."

"Harika."

Duncan yanlarına geldi ve uzanıp Annie'yi öptü.

"İhtiyarın kadınlar üzerindeki etkisini sakın küçümseme. Bu ko-
nuda yıllara dayanan tecrübeleri var."

"Belki, kadınlara nasıl davranılacağını bilen bir erkeği tercih
etmeliyim."

"Çok iyi Annie. Buna bayıldım."

Birlikte salona geçtiler. Annie, aldığı DVD'lerin birini çıkardı.

"Bunu görünce dayanamadım."

Lawrance, bakınca gülmekten kendini alamadı.

Duncan, başını salladı.

"Onu cesaretlendiriyorsun."

Annie, yaşlı adamın karşısına oturunca, Duncan gelip yanına o-
turdu.

"Rocky bir solaktı. Hiçbir boksör solak bir rakibi olmasını iste-
mez. Mesafe ayarı yapmak çok zordur. Yine de büyük boksör, ne
yapması gerektiğini bilir."

Duncan, amcasının söylediklerini onaylarcasına başını salladı.

"Görüşme için hazırlanmalıyım. Rahat olmaya bak Annie. Am-
cam konuşmaya bayılır."

"Bütün sırlarını ona anlatacağım."

"Hiç şüphem yok."

Duncan çalışma odasına gidince baş başa kaldılar ve Lawrence kapının kapandığından emin oluncaya kadar bekledi.

"Onunla yaptığın anlaşmadan haberim var. Niye ona yardım ediyorsun?"

Böyle bir soruyla karşılaşacağına hiç ihtimal vermemişti.

"Kardeşimin başı beladaydı ve bu anlaşmayı kabul etmekten başka şansım yoktu."

"Mecburiyetini anlayabiliyorum ama bu kadar başarılı olmanı açıklayamıyorum. Oyunculuk geçmişin olabilir mi?"

"Yok elbette. Sadece ondan hoşlandım. Çok acımasız görünüyor olabilir ama bana göre bu sadece bir görüntü. İçinde bir iyi taraf olduğunu biliyorum. Bence o iyi bir insan."

"Kimse onun bu tarafını bilmiyor ve maalesef okuduklarına inanıyor. Küçük bir şirketi, bir imparatorluğa dönüştürmek güç istiyor. Bunu yaparken büyük bir savaş verdi."

"Ona çok destek olmuşsunuzdur?"

"Kör, köre öncülük yaptırı diyelim. Benim kız kardeşim çok farklı bir kişilikti. Benden çok küçüktü ve tamamen bir sürpriz bebektir. Bizimkiler o yaşta bir çocuk sahibi olmaya bayılmışlardı. Ellerinden geldiğince onu şımarttılar ve o da bunu olabildiğince kullandı. Öldüklerinde payına düşen parayı alıp ortadan kayboldu. Birkaç yıl sonra hamile haliyle çıka geldi. Babanın kim olduğunu söylemiyordu. Sanırım kendisinde bilmiyordu. Duncan, neredeyse ailesiz büyüdü. Annesi onu defalarca terk etti."

Annie, çalışma odasına doğru baktı. Annesi tarafından uğradığı bu haksızlık için yüreği sızladı.

"Duncan, on iki yaşına geldiğinde isyan etti ve annesiyle restleşti. Ya kalmalı ve bir hayatı onunla paylaşmalı ya da gitmeliydi ama annesi gitmeyi seçti. Bir daha onun adını ağzına almadı. Birkaç yıl sonra öldüğünü öğrenip ona söylediğimde hiç umursamadı."

Bu kadar büyük bir acının altından nasıl kalkabilmişti? Önce annesi, sonra Valentina tarafından ihanete uğramıştı. Onu sevmesi gereken kadınlar ona en büyük acıları yaşatmışlardı. Bir başka deneyi göze almaması kadar doğal bir şey olamazdı.

"Onu büyütmeyle çalıştım ama bu konuda hiç tecrübem yoktu. Antrenmanlara giderken onu da yanıma almaya başladım ve boks ile oyalanmasını umut ettim. Hiç beklemediğim bir gayret gösterip okudu. Burs kazanıp üniversiteye gitti ve sonrasında hiç arkasına bakmadı."

Sesinden onunla gurur duyduğu çok açıktı.

"Onun iyi bir adam olmasında büyük payınız olmuş."

"Umarım. Eski karısını biliyor musun?"

Evet anlamında başını salladı.

"Tam bir felaketti ve bitmiş olmasından dolayı çok mutluyum. Şimdi tek korkum bir daha asla bir aile kurmak istemeyeceği. Şiddetle bir aileye ihtiyacı var."

Annie, gizli mesajı alıyordu ve gerçekleşmesini umuyordu ama derin şüpheleri vardı.

"Duncan şartları çok açık koydu. Bu sadece bir iş anlaşması."

"Senin istediğin de bumu peki?"

Basit sorunun cevabı da basitti.

"Bu benim tek başıma verebileceğim bir karar değil."

"Haklısın ama onu cesaretlendirebilirsin?"

"Bana fazla güvenmiyor musunuz?"

"Bir sürpriz yapabilirsin."

Ancak bir sürprize bağlı olduğu doğrudu. Anladığı kadarıyla yeni bir evliliğe hazır değildi.

"Umarım onu mutlu edecek birini bulur."

"Yani, senden başka birini?"

"Elbette."

Lawrence uzun bir süre sessizce ona baktı.

"Ben sana çok güveniyorum ve bu bana çok umut veriyor. Lütfen vazgeçme Annie. Kolay bir adam değil ama buna değer."

Cevap vermesine fırsat kalmadan çalışma odasının kapısı açıldı ve Duncan yanlarına geldi.

"Sanırım bütün sırlarımı verecek kadar vaktin oldu."

"Bitiremedim maalesef ama iyi bir başlangıç yaptığımızı söyleyebilirim."

SUSAN MALLERY

"Yardımcı olabildiğime sevindim. Filmi seyretmeye hazır mısınız?"

"Elbette. Annie, filmi koyuncaya kadar sana bir solak boksörü nasıl yendiğimi anlatmalıyım. Sene 1972, yer Miami. Çok sıcak bir gündü."

Duncan gülerek bir şeyler mırıldandı.

"Favori miydiniz?"

"Annie, o zamanlar ben bir ilahtım."

Lawrence'nin anlattıklarından başka bir şey düşünemez olmuştu. Sonraki Pazartesi günü bir sanat galerisinde düzenlenen modern sanatlar sergisine katılmışlardı. Tablolar fena halde kafasını karıştırmıştı. Bembeyaz bir tablonun tam ortasındaki ince kırmızı çizgiye, tamamı siyah, sadece siyah olan tabloya bir anlam yüklemekte çaresiz kalmıştı. Mutlaka önemli anlamları olmalıydı ve katılımcıların tezahüratları bunu teyit ediyordu ama sanatçıları takdir etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Çarşamba akşamı, bir yardım gecesine katıldılar. Ünlülerin boyadığı bahçe süsleri, açık arttırmayla satılıyordu. Duncan, Dolly Parton tarafından boyanmış bir kurumuş ağaç satın almıştı.

Bu gece ise Malibu'da ki Getty müzesinde bir akşam yemeğine davetliydi ve Duncan onu saat beşte alacaktı. Bu demekti ki en geç saat dörtte evde olmalı ve hazırlanmalıydı. Tam zamanında okuldan çıkmış ve eve gidiyordu ama bir terslik vardı. Direksiyonu düz tutmakta zorluk çekiyordu. Kısa sürede kabak lastiklerinden birinin patladığını anladı.

"Olamaz!"

Direksiyonu yumruklarken, feryat ediyordu.

"Haksızlık ama. Bu akşamı mı buldun?"

Aslında ne zaman olsaydı daha iyi olurdu acaba? Nasıl olsa bir yerlerde kalıvermesi an meselesiydi. Bildiği halde bu kadar ihmal etmesinin bir bedeli olacaktı.

TATLI BEDEL

Arabayı güçlükle bir park yerine çekti. Kaliforniya güneşi tam tepesindeydi. Sağ tarafa dolaşınca ön tekerin patlak olduğunu gördü. Yedek lastiği ve krikosu vardı ve nasıl yapılacağını da biliyordu ama yere oturmuş lastiğin bijonlarını gevşetmeyi hiç göze alamıyordu.

Saatine baktı ve hiç vakti olmadığını gördü. Telefonuna sarıldı. Asla yetişemeyecekti.

"Bay Patrick'in ofisi."

"Ben Annie McCoy. Görüşebilir miyim lütfen?"

"Elbette bayan. Bağlıyorum."

"Bir sorun mu var?"

"Maalesef. Lastiğim patladı. Biraz gecikeceğim. Sen git ben sonra yetişirim."

"Yeni lastiklere ihtiyacın olduğunu biliyordun."

"Haklısın ama imkânım yoktu. Sanırım iki ay sonra değiştirebileceğim."

"Yağmur sezonu geliyor. Acele etmelisin."

Doğru söylüyordu ama zaten bildiği bir şeyi söylüyordu. Hem parası yoktu hem vakti yoktu. Hafta boyunca erken kalkmış ve hep akşamlara kalmıştı.

"Duncan, zaten sıcaktan bunaldım ve yorgunum. Sadece ne yapmamı istediğini söyle."

"Sana yeni lastikler almama izin ver."

"Kalsın. Teşekkür ederim."

"Olmamız gereken yerde olmalısın Annie. Bunu yapabilmen içinde yeni lastiklere ihtiyacın olduğu çok açık."

"Bunun anlaşmamızla bir ilgisi yok."

Hem kızıyordu, hem de fena halde bozulmuştu.

"Bana yeni lastikler almanı istemiyorum. Bana hiç bir şey almanı istemiyorum. Aldıkların yeter artık."

"Niye kızılıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece kızılıyorum işte."

Bir an önce bu sıkıntıdan kurtulmak istiyor ve bir yerde iki gün boyunca uyumak istiyordu ve Duncan'dan artık bir yardım almak istemiyordu.

"Annie? Konuş benimle."

"Konuşulacak bir şey yok. Orada buluşuruz. Lanet lastiği değiş-tirebilirim. Uzun sürmez."

Bir süre sessizlik olunca dayanamadı.

"Özür dilerim. Galiba biraz abarttım. Haklısın, bu anlaşmanın bir parçası ve ben buna uymalıyım. Zamanında yetiştirmeye çalışacağım."

"Böyle mi düşünüyorsun? Bunca yaşadıklarımızdan sonra vaz-geçip kardeşini içeri attıracağım mı korkuyorsun?"

"Yok, değil ama... Ben."

"Bu evet demek oluyor."

"Bu sana borçluyum demek oluyor. Sadece yorgunum ve burası çok sıcak. Eve gidip hazırlanınca kendime gelirim."

"Eve git Annie. Bildiğim kadarıyla yarın akşam okul müsame-resi var ve senin biraz dinlenmen gerekiyor."

"Ya, birde o var ama yine de yetiştirebilirim."

"Yapma. Eve git ve dinlen lütfen."

Duş alabilecek ve buz gibi şarabını yudumlayabilecekti.

"Emin misin?"

"Evet. Bu arada lastikler..."

"Beni zorlama. Direkt vuruşlarımı her gün biraz daha geliştiriyorum."

"Boşuna umutlanma. Ancak bir kelebek kadar etkili olabilirsin."

"Sakin bana lastik almaya kalkma."

"Aslında daha iyi bir fikrim var. Benim burada bir servis var ve filolar için binlerce lastik alıyoruz. Eğer çalışanlara indirim uygulaması başlatırsam, benim hakkımı kullanmayı kabul eder misin?"

"Yazılı belgesini görürsem kabul ederim."

"Annie, umarım inadından çatlamadan önce yeni lastiklerine kavuşursun."

"Pazarlıkçı bir yapım var. Bütün gün beş yaşındaki çocuklarla pazarlık yapıyorum."

"Lastiği kendin değiştirebileceğinden emin misin? Hemen birini gönderebilirim."

"Gelinceye kadar bitmiş olur. Daha öncede yaptım."

"Eve vardığında beni ara lütfen."

"Ararım."

"Tamam. Görüşürüz."

"Hoşça kal."

Arabanın bagajını açtı. Birden artık hiçte sıcak olmadığını ve yorgun hissetmediğinin farkına vardı. Eve gidince aramasını istemişti. Onu merak ediyordu. Bu çok bir şey sayılmazdı belki ama şu anda elinde olanda buydu ve bu umuda sıkıca sarılacaktı.

Cuma akşamı Annie, tüm çocukların giysilerini tekrar kontrol etti. Beyaz tişörtleri ve arkalarına tutturulmuş beyaz kanatlarıyla hepsi hazır görünüyordu. Minicik başlarının üzerindeki karton şapkalarıyla inanılmaz şirin bir görüntü veriyorlardı. Geldiğinden beri gözü saatindeydi ve her dakika gözleriyle Duncan'ı arıyordu.

Hala gelmemişi ve gelmeyebilirdi de. Sadece bir fırsat bulursa uğrayabileceğini söylemiş ve söz vermemişi. Muhtemelen ilgilenmediğini söylemenin nazik yoluydu bu. Bekâr bir erkek, Cuma akşamı niye başkalarının çocuklarıyla vakit geçirmek isterdi ki?

Son bir umutla perdeyi aralayıp salona göz gezdirdi ama yoktu işte.

Arkasını döndüğü anda Duncan'la burun buruna geldi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Sen çağırdı ya?"

"Yani, sahnede ne işin var?"

"Başarılar dilemek istedim. Bir anne yerimi tutmaya söz verdi."

"Eminim vermiştir."

"Ne?"

"Yok bir şey. Geldiğin için teşekkür ederim. Mecbur değildin."

"Hala kızgın mısın diye merak ediyordum."
 "Ben asla kızmam."
 "Yalancı."

"Ben yalan söylemem. Sadece sinirliydim. Arada fark var."
 "Kızgındın. Lastiklere bağıryordun. Hiç hoş olmayan kelimeler
 duydum."
 Onunla şakalaşıyordu ve bu hoşuna gitmişti. İlk tanıştıklarında
 bunu yapabileceğine hiç ihtimal vermemişti.
 "Aslında yine de sakindim ve mantıklı davranıyordum."
 "Küçük bir kız gibi davrandığını kabul et."
 "Şimdi seni yumruklayacağım."
 "Bunu yapabilirsin ama kimse farkına varmaz. Ben bile. Bu a-

rada istediğin bumuydu?"
 Eline tutuşturduğu kâğıtta indirimli lastik alımının yapıldığı ya-
 zılıydı.

"Artık şu lanet lastiklerini değiştirebilirsin."
 Ona yardım etmeye çalıştığının ve bunu gönüllü olarak yaptığı-
 nın farkındaydı.

"Değiştireceğim. Söz."

Duncan onu kollarını arasına aldı.

"Güzel. Başımın belası olduğunu biliyorsun değil mi? Beni bir
 daha zorlama."

"Beyimiz kızmış olabilir mi?"

Sıcaklık daha fazla artmadan geri çekildi ve ona gülümsedi.

"Çocuklarla ilgilenmeliyim."

"Tamam. Sonra görüşürüz."

Arkasından baktığında giderek ona âşık olduğunu anladı. Birlik-
 te oldukları birkaç hafta harika geçmişti ve tanıdığı erkeklerden çok
 farklı olduğunu görüyordu.

Arkadaş kalmayacaklarına dair ona söz vermişti ve bu sözünü
 tutacağından emindi. Ayrıca anlaşma bitince her şeyin biteceğini de
 söylemişti. Bu sözünü tutacağını da biliyordu. İyi dilekleri sonucu
 değiştirmeyebilirdi. Üstelik bu tip anlaşmalarda hep kazanan ve

kaybeden olduğunu söyleyen de oydu. Kaybedenin kendisi olacağı
 belliydi.

Pazartesi sabahı Duncan ofisine girdiğinde, masasının üzerin-
 de bir tabak dolusu kurabiye olduğunu gördü. Çok sevimli bir am-
 balajı ve üzerinde elle yazılmış bir not vardı.

Sayın Duncan Patrick,
 Çalışanlara indirimli lastik temini hakkındaki talimatınız için
 size teşekkür ederim. Ben, üç çocuklu yalnız bir anneyim ve sınırlı
 imkânlarım var. Uzun zamandır yeni lastiklere ihtiyacım vardı ama
 karşılayamıyordum. Sayenizde ailem şimdi daha güvenli seyahat
 edebilecek.

Her zaman, bu şirkette çalışıyor olmaktan memnundum ama
 şimdi gurur duyuyorum.

Size minnettarım.

Natalie Jones.

Kadını tanııyordu ve ne kadardır şirkette çalıştığını da bilmi-
 yordu. Bir kurabiye aldı ve en sevdiği çikolatalı çeşidinden olduğu-
 nu anladı. Cam kenarına geldi ve hafta başı telaşı içinde binaya
 giren çalışanlarına baktı. Neredeyse hiç birini tanııyordu.

On yıl önce olsaydı herkesi bilirdi. Günde yirmi saat çalışmış,
 karlılığı arttırmak ve büyümek için didinip durmuştu. Şimdi sadece
 yardımcılarını ve asistanını tanıyordu. Hiç vakti olmamıştı.

Ona çalışan bu insanlar kimdi acaba? Niye bir başka şirkette de-
 ğil de burada çalışmayı tercih etmişlerdi? Acaba işlerini severek mi
 yapıyorlardı?

Dönüp, kurabiyelere ve nota baktı. Annie, onun yerinde olsa
 şirket bir günde batardı belki ama haklı olduğu konularda vardı.
 Artık ofisinin dışına çıkıp bu insanları tanımanın zamanı gelmişti.
 Onları dinlemeli, fikirlerinden istifade etmeli ve taleplerine saygı
 göstermeliydi.

Kısacası, yılın en acımasız CEO adayı olmaktan artık kurtulma-
 lıydı.

ONUNCU BÖLÜM

Duncan, yönetim kurulu toplantısından hiç bu kadar keyif aldığıını hatırlamıyordu. Her zamanki gibi şikâyetlerin olması bir yana herkes ona gülümsüyordu. Ne olmuştu ki acaba?

"Hakkında çıkan son iki makale çok olumlu." Amcası da ona gülümsüyordu.

"Sadece anlaşmamıza uyuyorum."

Üyelerden biri gözlüğünü takıp bir dergiye baktı.

"Charles Patterson yazısında senin uyandığını söylüyor. Kim bu Annie?"

"Annie McCoy. Duncan'ın görüştüğü kadın."

"Bana birini bulmamı siz tavsiye ettiniz. O bir anaokulu öğretmeni ve çok güzel bir kadın. Charles onunla tanışmıştı."

"Çok iyi yapmışsın."

Konuşan kurulun en yaşlı üyesiydi.

"Bir ara buraya davet edip bizimle tanıştırmalısın."

"Hiç gerekli olduğunu sanmıyorum."

Muhtemelen Annie'nin isteyeceği en son şey bir grup ihtiyaçlarla oturup çene çalmak olsa gerekti.

"Annie çok özel bir kadın ve bu beraberlik Duncan'a çok iyi geliyor."

Duncan gözlerini kısıp amcasına baktı.

"Sadece sürenin dolmasını bekliyoruz. Bu bir iş anlaşması o kadar. Birini bulup imajımı temizlememi istediniz bende yaptım. Daha fazlasını kaldıramam."

"Bana hiç öyle gelmiyor."

"Nasıl baktığına bağlı amca."

Annie'nin çok özel olduğunu o da biliyordu ama bu düşüncesini üyelerle paylaşmasının hiç gereği yoktu. Hayatına nasıl bir canlılık, bir sıcaklık kazandırdığını bilmeleri gerekmiyordu. Anlaşma bittiğinde bu hislerinden nasıl arınabileceğini ise kendisi bile bilmiyordu.

Diğer konuları tartıştıktan sonra kurul dağıldı ve amcasıyla baş başa kaldılar.

"Sen bu ilişkiyi gerçekten bitirmek istiyor musun? Çok uyumlu bir ikili olduğunuz hiç şüphe götürmez. Onunla evlenmezsen aptallık edersin."

"Bir kez o aptallığı yaptım."

"Yanlış bir kadınla. Valentina'nın ne istediğini bilmiyordum ama zaten bana gerçek bir evlilik gibi gelmemişti. Annie çok farklı. Ömür boyu birlikte olmaya değer bir kadın o."

Başından beş evlilik geçmiş birinin tavsiyelerini dinliyordu.

"Nasıl olduğunu biliyorsun?"

"Elbette biliyorum. Senden çok daha fazla şeyler yaşadım ben. Çok yanlış tercihler yaptım. Rüyalarının kadını olmadığını anladığında duyduğun acı, yaşadığın pişmanlıktan çok daha kötüdür. Birçok konuda benden daha akıllı olduğunu biliyorum ve şimdi bir aptallık yapmanı istemiyorum."

"Tavsiyelerin için teşekkür ederim."

Çıkmak için ayağa kalktı.

"Ama tutmayacaksın?"

"Kurulun talebini yerine getirdim. Benden alacağınız bu kadar."
 "Bir kişi hariç."
 Yaşlı adamın yanılıyor olduğunu düşünmesine rağmen ona cevap vermedi. Sonunda herkes giderdi. Bunu öğreneli uzun yıllar olmuştu. Bitenin ya da gidenin arkasından dertlenmenin anlamı yoktu ve böylesi çok daha emniyetliydi.

"Annie için hiç iyi olmayacak."
 "Bunu nereden çıkarıyorsun?"

"Bana söylediklerinden. Kızlarla tam bir aile olmuş. Kardeşi için yaptığı fedakârlığa bak. Trenin altında kalmasına rağmen nasıl ayakta durabildiğine bak. Kolay vazgeçecek bir kadın değil."
 Haklıydı. Annie sorumluluklarına iki elle sarılan bir yapıya sahipti.

"Bu farklı bir durum."

"Hiç de değil ve sen bunu biliyorsun. Ondan ölesiye korkuyorsun çünkü birlikte olabileceğini görüyorsun. Onu bırakmak gibi bir hata yapma. Bundan hep pişman olursun ve bu pişmanlık ömür boyu peşini bırakmaz."

"Beni merak etme."

"Böyle tesellilerle kendini kandırmaya devam et sen. Hayatında hiçbir şeyi riske etmekten korkmadığını biliyorum. Duyguların hariç. Annie, duygularını riske etmeye değer tek kadın."
 "Kardeşini kurtarmaktan öteye bir yakınlık içinde olduğuna ihtimal vermiyorum."

"Başında öyle düşünüyor olabilir ama şimdi farklı duygular içinde olduğu çok açık. Bütün sinyaller benim bu düşüncemi doğruluyor. Bence o sana âşık oldu. Bu gibi büyük şanslar her zaman yakalanmaz Duncan. Hele senin gibi biri için. Bana güven ve bunu berbat etme."

Lawrence sözünü bitirdi ve onu yalnız başına bıraktı. İhtiyar doğru mu söylüyordu? Annie giderse pişman olur muydu? Onunla bir şansı olduğunun farkındaydı aslında. Hem de büyük bir şans.

Ama kalbini birine vermişti ve hala ömür boyu birlikteliğe inanıyor olsa da ağır bir ders aldığını da unutamıyordu. Aşk bir rüyaydı

ve kadınlar bunu onu yumruklamak için kullanıyorlardı. Belki Annie farklıydı ama bu riski nasıl göze alacaktı?

Hiç gündür gece geç saatlere kadar ofiste kalıp çalışmış ve adeta çökmüştü. Amcasının söyledikleri aklından çıkmıyor ve Annie'yi düşünmeden yapamıyordu.

Riski almak düşüncesi aklını adeta bloke ediyor ve dikkatini tamamen dağıtıyordu. Bununla daha fazla yaşayamazdı. Sorularının cevabını almak için bir hamle yapması şarttı.

Hediyelik eşya bölümünde dikiliyor ve nasıl tercihler yapması gerektiğini bilmiyordu. Beceremeyecekti ve bunu bile bile bu sıkıntıya girdiğine hayret ediyordu. Tam ayrılacakken, kaşmirlerin olduğu köşe dikkatini çekti. Her kadın kaşmir sevmez miydi?

Gülümseyerek yanına gelen tezgâhtarla selamlaştı.
 "Eşiniz ya da kız arkadaşınız için mi düşünüyorsunuz?"
 "Üç genç kız için düşünüyordum. Üniversitede okuyorlar. Kaşmir ilgi alanlarına girer mi acaba?"
 "Hiç tereddüdünüz olmasın. Muhtemelen ölçülerini bilmiyorsunuz?"

O anda geçen genç bir kadını işaret etti.
 "Sanırım tam olarak ölçüleri aynıdır."
 "Anladım. Renk için bir kararınız var mı?"

"Keşke sorsaydım ama..."
 "Anlıyorum. İzin verirsiniz ben halledeyim. Sanırım hediye paketi yapmalıyız?"

"Lütfen."
 "Bana on beş dakika izin verin. Bu arada ayakkabı reyonunun hemen yanında bir kafemiz var. Belki bir kahve alıp bu kalabalıktan kurtulmak istersiniz."

Nefes almak için ideal bir öneriydi.
 "Bu harika olur. Çok teşekkür ederim."

Kafeye doğru yürürken bir vitrinin önünde takılıverdi. Sayısız melek bibloları vardı ve sarışın olanların iri gözleri birden Annie'yi

çağırıştırıvermişti. İçeri girdi ve özenle bir düzine seçip hediye paketi yaptırttı. Büyük bir hediye olmaması gereği için harika bir tesadüf olmuştu.

Trafik ışıkları aniden değişiverdi ve Annie son anda arabayı durdurabildi. Endişeyle yan koltuğa koyduğu şekerleme kutusuna baktı. Trafik ışıklarına titizlikle riayet ederdi ama bu akşam hiç aklı başında değildi. Duncan'ın onu aniden davet etmesinin nedenini bulmaya çalışıyordu.

Tam bir boşluğa düşmüştü. Dört gündür bir davet çağrısı almamış ve biraz dinleneceği için sevinmişti ama hiç beklediği gibi olmamıştı. Onsuz dört gün, dört gece sonsuzluk gibi gelmişti.

Aniden aramış ve onu davet etmişti. Neden? Özlendiğini düşünmek hoşuna gidiyordu ama bu doğru olmayabilirdi. İlişkilerinin değiştiği gibi umuda kapılması için tutarlı bir gerekçe bulamıyordu. En azından onun açısından. Ona umutsuzca âşık olmuş ve kendini büyük bir tehlikenin içine atıvermişti. Bu duygularında şaşılacak bir şey yoktu. Yakışıklı, akıllı, eğlenceli ve düşünceli bir erkek hayatına girivermişti ve ona âşık olmaması sürpriz olurdu.

Ona âşık olmak kaçınılmazdı ama bunun için pişman olmaya da hiç niyeti yoktu. Duygularını kalbinin bir köşesinde ömrü boyunca saklayacak ve bittiğinde yanına gururunu da koyacaktı.

Arabasını park edip, asansörle yukarı çıktı ve kapı çaldığı anda açılıverdi.

"Geldiğin için teşekkür ederim."

Gözlerindeki ifadesizlik içini titretiverdi.

"Davet ettiğin için ben teşekkür ederim. Bu kutuda ev yapımı çikolatalı şekerlemeler var ve umarım seversin. Olmazsa ofise götürüp..."

Sözünü bitirmeden Duncan onu içeri çekiverdi ve kollarını arasına alıp hoyratça öpmeye başladı.

Bir anda gözleri karariverdi. İlk kez bir erkeğin gücünü ve kararlılığını bu kadar sert gösterdiğine tanık oluyordu. Erkekliğini kasıklarına bastırmasıyla çantası yere düşüverdi.

Duncan onu belinden tutup kaldırıncı bacaklarını beline dolayıverdi. Birlikte yatak odasına giderken dudakları hiç ayrılmamıştı ve Duncan'ın gücünü hissetmeye devam ediyordu.

Yatak odasının halısına bastığı anda sevecenliğini aklından çıkarıp atıverdi. Ateşi gözlerinden çıkıyordu ve ona aynı sertlikle cevap verecekti.

Bu adamı seviyordu ve bu gerçekten kaçamazdı. Bütün kalbiyle ona âşık olmuştu. Ne olacaksa olsun, nasıl bitecekse bitsin umurun-da bile değildi artık. Âşık olmuştu.

O kadar güçlü bir duyguydu ki, asla silip atamazdı. Birlikte olmalarının mümkün olamayacağını düşünmek bile istemiyordu. Hiç ihtimal olmasa bile önünde onunla birleşebileceği uzun bir gece vardı. Duygularını ona anlatamazdı ama gösterebilirdi. Bütün kadınlığıyla kollarının arasına girdi.

Ellerini süveterinin altına sokup geniş göğsünü okşamaya başlarken Duncan, anında süveteri çıkarıp fırlatıverdi. Şimdi ellerini yanında dudakları da göğsünde dolaşıyordu. Birlikte yatağa dayandıklarında, ayakkabılarını çıkarıp yavaşça kendilerini yatağa bıraktılar.

Annie, ona kalmadan sutyenini çıkarıp göğüslerini ona sundu ve uçlarının sıcak dudaklarının arasına alındığını hissettiğinde, içi titredi. Aceleyle üzerinde kalanları aynı anda çıkarıverdiler.

Defalarca birbirlerinin ismini fısıldadılar. İnlemeleri, titremeleri bittiğinde hala okşamaları, öpücükleri devam ediyordu.

Annie, gözlerini açabildiğinde onunkilerle karşılaştı ve sıcak bir gülümsemeyle yumuşacık bir öpücük verdi.

"Teşekkür ederim. Güzeldi."

"Güzel miydi?"

"Harikaydı. Mükemmeldi."

"Egomu okşuyorsun."

Annie uzandı ve onun yine hazır olduğunu hissetti.

"Egon bu kadar yerindeyken fırsatı kaçırmamalıyız bence."
"Israr ediyorsan?"
"Ediyorum."

Bitirdiklerinde, Annie, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı-
nı iyi biliyordu. En azından, artık eski Annie olmayacaktı. Belki
Duncan'ı kazanamayacaktı ama ömür boyu birlikte olmayı seçmişti.
Gerçek aşkı ve tutkuyu nihayet bulmuştu ve bir araya geldiklerinde
nasıl patlayacaklarını yaşamıştı.

Sonrasında birbirlerinin kollarında huzur içinde yatıyorlardı.
Annie, yaşadıklarının her anını hatırlayacaktı ve inanılmaz rahatla-
mıştı.

"Uyuyacak mısın?"

"Sadece gözlerimi kapattım ve olanların keyfini çıkarıyorum.
Seninle sevişmek muhteşem bir şey."

"Muhteşem?"

Gülerek gözlerini açtı ve başını kaldırıp ona baktı.
"Demek istediğim, senden öncekilerle, ki sadece iki taneydi,
bunları hiç hissetmemiştim."

"Emin misin? Lütfen, yanlış anlama ama sen kolay tatmin olu-
yorsun Annie."

Yastığını arkasına koyup hafifçe doğruldu. Kolay? Aşk ve tutku
kolay olabilir miydi?

Duncan'da yastığını arkasına koyup doğruldu.

"Benim birlikte olduğum kadınlarla bunu yaşamak zordu. Sen
inanılmaz bir enerji veriyorsun."

"Buna memnun oldum."

"Bana şu iki adamdan bahset."

"Pek anlatacak bir şey yok aslında. Ron'la üniversitede tanış-
mıştım. Daha önce hiçbir kadınla birlikte olmamıştı ve bende bir
erkek. İki acemi bir şekilde becerdik işte."

"Pek mutlu değilmiştin gibi anlattın."

"Mutlu sayılırdım."

"Sayılırdım mı?"

"Daha fazla ne istediğimi bilmiyordum. Eğlenceli ve akıllıydı.
İyi zamanlarımız olmuştu ve bana göre iyi gidiyordu."
Üç yıl birlikte olmuşlardı ve ona âşık olduğunu sanıyor, onun da
aynı duyguları taşıdığını düşünüyordu.

"Birden sona erdi. Bir başka kadınla tanışmıştı ve o kadın haya-
tına kadıymıydı. Beni incitmek istemiyordu. Arkadaş kalabilir mi-
dik? Derhal reddettim."

"Doğrusunu yapmışsın. İkinci?"
Tanrım, anlatacak ne kadar az hikâyesi vardı. Muhtemelen onun
Valentina'dan önceki maceraları düzinelerle olmalıydı.

"A.J. Okuldaki asistanımdı. İlk gün tanıştık ve çıkmaya başlayı-
verdik. Her şey çok kolay oluvermişti."
Bunu sormakla hata etmişti. Aşk hayatını merak etmişti ama a-
damları dinlemek hiç hoşuna gitmiyordu. İlişkilerinin kötü bitmiş
olması kızgınlığını dindirmiyordu. İkisine de hayalinde birer yum-
ruk salladı. Onun artık kimsenin olmasını istemiyordu.

En azından anlaşma bitinceye kadar.
"Oda iyi biriydi ve çocuklara bayılırdı. Beşinci buluşmamızda
evlilikten bahsetmeye başlamıştık."

"Ne oldu?"

"Haziran ayında düğün hayali kurarken Baltimore'den bir iş tek-
lifi aldı. Onunla gitmemi istedi ama lisede okuyan kızları bıraka-
mazdım. Ayda bir kez buluşup ne olacağını görmeye karar verdik."

"Onu özledin mi?"

"Elbette. Her şeyin yolunda olduğunu düşünüyordum. Bir hafta
sonu beni aradı ve bir başkasını bulduğunu söyledi. Mümkünse
arkadaş kalmamızı istedi ama reddettim. Neyin yanlış olduğunu hiç
anlayamadım."

Yanlış yapanın o olmadığını söylemenin bir yararı olmazdı. Sa-
dece iki aptala tesadüf etmişti.

"Evlenmeden önce olması teselli veriyor."

"Evlenmediğim bir adamla birlikte yaşamadığım için evet."

"Ama onunla yattın?"

"Farklı şeyler. Bahsettiğin özel ve anlık bir şey. Birlikte yaşamının kuralları vardır. Ben bir öğretmenim ve bu durumu öğrencilerime açıklayamazdım. Kızlara hiç açıklayamazdım. Çocuklar ne söylediklerimizle değil ne yaptığımızla eğitiliyor olmalı." Çocuklar ne öğrenmek onu şaşırtıyordu. Öğrenecek çok şey olduğunda emindi.

"Doğru erkeği bulmaktan umudunu kesmedin sanırım."

"Kesinlikle vazgeçmem. Evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyorum. Kocamla birlikte yaşlanmak istiyorum. Bir arkadaş ve bir âşık olarak. Ona bakmak ve bakılmak istiyorum..."

Duncan düşüncelere dalmıştı. Annie'nin dediklerine bir yorum getirmedi. Valentina'dan önce onunla tanışmış olsaydı, her şey çok farklı olabilirdi ama tanışmamıştı işte. Beklentilerini karşılamak saygı duyuyor bile olsa imkânsız görünüyordu. Bunu anlayacağını umut ediyordu. Anlaşma geçerliliğini koruyordu. Bitince herkes yoluna gidecekti ve ona arkadaş kalmayı asla teklif etmeyecekti.

"Niye öyle yürüyorsun? Sakin ol."

"Yapamıyorum."

Olabildiğince belli etmemeye çalışıyordu ama nefes alamıyordu ki.

Gece kıyafeti nefes almasını engelliyor, topuklarının yüksekliği dengesini bozuyordu. Gerdanlığı ve küpeleri taşınacak gibi değildi ama ağır olduklarından değil, inanılmaz fiyatlarından dolayı. Gerdanlığın üzerindeki büyüklükteki bir elması filmlerde bile görmemişti.

Gerdanlık ve küpeler korumalar eşliğinde getirilmiş ve onlarca dokümanı imzalamadan teslim edilmemişti.

"Umarım sigorta ettirmişsindir. Saldırıya uğrayacağımdan eminim."

"Annie, bu parçaları hoşlanacağını düşünerek getirttim. Seni sınırlendirmek için değil."

Bu jesti için ona teşekkür etmeliydi ama rahatsız olduğunu inkâr edemezdi.

"Milyon dolarlık takılar olmadıklarını söylersen belki biraz rahatlayabilirim."

"Annie, takılar milyon dolarlık değil."

"Yalancı."

"Ben mi? Bunu nasıl söylersin?"

Bilmemesinin daha doğru olacağına karar verip üstelemekten vazgeçti. Onun hoşlanacağını düşünerek bir jest yapmıştı ve bu çok tatlı bir davranıştı. Otelin balo salonuna girdiklerinde kendini biraz olsun hafiflemiş hissetti.

Büyük bir davetti ve en azından iki yüz kişi olduğunu tahmin etti. İçmiyordu ama bir kadeh şarabın ortama ayak uydurmasına yardımcı olmasını umut ederek reddetmedi. Kalabalıktan ciddi bir şey konuşmak bir yana konuşulamıyordu bile. Sürekli gülüyor ve duy-masa da başını sallıyordu.

Duncan onun elini sıkıca tutup kalabalığa doğru yönlendirdiği anda sol tarafta bir pist gördü.

"Dans var."

"Benimle dans etmekten tedirgin olduğunu zannediyordum?"

"Artık etmiyorum."

Duncan ona arzulu bir bakış attığı anda cevabını kızaran yanaklarıyla verdi.

"Fazla kalmayacağız."

"Emin misin? Niye bana üç, dört saat kalacakmışız gibi geliyor?"

"En fazla on beş dakika ama otelden bir süit tutabiliriz ve süitlerin jakuzileri var."

"Duncan?"

Seksi ve kısık bir sesteki duydukları. Sanki bir radyo programından konuşuyor gibiydi. Annie döndüğü anda muhteşem bir kadınla karşılaştı. Uzun boylu, göz kamaştırıcı bir gece elbisesi içinde bir kadın. Masmavi gözleri ışıklar saçıyordu.

"Seni burada görmeyi umut ediyordum. İnanılmaz özlemişim."

Duncan bir şeyler murıldandı ve rahatsızlığını açığa belirmek için hiç çekinmedi.

"Lanet olsun. Senin burada ne işin var?"

Kadın hiç umursamadan gülmeğe devam etti.

"Seni görmem gerekiyordu. Beni arkadaşınla tanıştırmaya mı?"

Duncan bir an tereddüt ettikten sonra elini tuttu. "Annie, bu Valentina. Eski karım."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Duncan, bir süre rahatlatmak için elini tuttu sonra kollarını göğsünde birleştirdi. Bir zamanlar hayatını birlikte geçirmek istediği kadın nefrese baktı.

"İyi görünüyorsun. Zaman hep erkeklerin yanında."

"Neden buradasın? Sakın buna unuttuğum saçmalıklarımı hatırlama kalma."

Kadın ısrarla, hiç bir şey olmamışçasına gülümsemeye devam ediyordu.

"Senin gibi birinin olmadığını öğrendim. Yerine kolaylıkla birini koyabileceğimi düşünmekle aptallık etmişim."

"Daha iyi birini demek istiyorsun değil mi? Beslenme zincirine kim iyi bir halka eklemekten bahsediyorsun değil mi?"

"Eski ettiğin buysa, evet yeniden evlendim. Eric çekici ve yönlendirmesi kolay bir erkek ama sıkıcı. Zenginliğin her şey olduğunu sanıyordum. Güçlü ol ve bu sayede güvende ol. Yanılmışım."

"Bilgilendirme için teşekkür ederim ama artık davete geri dön-
teyim."

"Bekle lütfen. Beni gördüğüne hiç mi sevinmedin?"
Kedi gözlü kadına dikkatle baktı. Dudaklarının ateşini bir dakika içinde nasıl yakıverdiğini hatırladı.

Onu ilk terk ettiğinde nasılda yıkılmıştı. Sevdiği kadının bu hareketi inanılmaz bir öfke yaratmış ve intikam peşine düşmüştü ama giderek bu duyguları törpülenmiş, yerini aşağılanmanın verdiği çaresizlik almıştı. Aldatılmasını uykusuz geçen geceler boyunca sindirmeye çalışmıştı.

Onu sevmişti. Sadık kalacağına ve hep yanında olacağına dair yeminler etmiş ve bu yeminlerine inanmıştı. Hayatındaki tek erkek olacağı yalanına inanmıştı.

Amcası aşkın karşılığının nefret olmadığını telkin etmiş ve felaketini atlatması için ona destek olmuştu.

"Senin için hala duygularım olduğunu nasıl düşünebiliyorsun?"
"Yani beni hiç özlemedin?"
"Seni sevmiştim. Beni bırakıp gidiyordun ve aradan üç yıl geçti. Yaptıklarını arkamda bıraktım."

"Keşke bunu ben de yapabilmiş olsaydım ama yapamadım. Yanlış yaptığımı biliyorum ve güvenini yeniden kazanmak istiyorum. Bunun için buradayım. Seni seviyorum ve ikinci bir şans istiyorum."

Bu mümkün olabilir miydi? Adeta kanına girmiş bu kadına geri dönebilir miydi? Bu sorulara rahatlıkla verebileceği tek cevap vardı. Hayır. Artık onun için bir şey ifade etmiyordu.

"Özür dilerim ama hiç ilgilenmiyorum."

Annie, arabaya binip sessizce oturdu. Onların yanından ayrıldığında insanlarla selamlaşmış ve sıkıntı içinde dakikaların geçmesini beklemişti. On dakika sonra Duncan gelmiş ve birlikte çıkmışlardı.

Otel odasında yaşanacak romantik bir gece hayalinden nerelere gelmişlerdi. Onun evine doğru gidiyorlardı ve eğer kızlar yoksa

yinede bir şansı olabilirdi. Gerdanlığı ve küpeleri çıkarıp, kutusuna koydu ve Duncan'a verdi.

"Çok şık takılardı. Teşekkür ederim."
"Rica ederim. Erkenden çıkmak zorunda kaldığımız için de özür dilerim. Gelip, böyle bir davette sorun yaratacağını hiç aklıma getirmemişim."

"Nasıl bilebilirdin ki?"
"Hiç bir şey olmamışçasına rahat davranmasının çok tehlikeli olduğunu biliyordum. Bir saçmalığın ortasında kalıvermeni istemedim."

"Çok nazıksın. Senin için bir şok olmalı. Ne kadardır onu görmediğin? Üç yıl?"
"Umarım bir başka talebiyle yüzleşmek zorunda kalmam."

"Taleplerimi var?"
"Umarım yoktur ama eğer varsa elde etmek için yapmayacağı kötülük yoktur."

Ne istiyordu? Parayı mı? Duncan'ı mı? Aslında onu tekrar kazanmak istiyorsa bunun bir sakıncası yoktu. Her kadının bunu hak ettiğine inanıyordu.

Önemli olan Duncan'ın mutluluğuydu ve bunu istiyor olmak onu neredeyse ağlatacaktı. Evinin önüne park ettiğinde Duncan onun elini tuttu.

"Yarın akşamki davet daha ufak ve daha sakın olacak. Seni saat altıda alırım."

Onu öpmemişti. İyi geceler bile dilememişti. Hayal kırıklığına rağmen gülümsemeye çalıştı.

"İyi geceler. Yarın görüşürüz."
"İyi geceler."

Arabanın kırmızı ışıkları, gecenin karanlığında kayboluncaya kadar evin önünde kaldı. Acaba, Valentina'ya geri mi dönüyordu? Her ne olacaksa olsun, anlaşmanın kurallarına uymaya devam edecekti.

"Yani bir banka sahibi olmak benim düşündüğümünden de mi önemli? Geçen yıl büyük sıkıntıya düşmemişler miydi?"
Beverly Hills semtindeki malikânenin önünde Duncan sakin bir sesle sorusunu cevapladı.
"Hepsi değil."

Onu evine bıraktığından bu yana yirmi dört saat geçmişti. Bu sürenin yirmi saati boyunca sürekli kendine iyi olduğunu telkininde bulunmak zorunda kalmıştı.
Malikâne üç katlıydı ve harika bir dekorla aydınlatılmıştı. Uzun ve geniş bir giriş yolu vardı.

"Zenginliğin böylesi? Eğlenceli olacak."
"Annie, vergiler seni öldürüyor olmalı?"
Duncan uzanıp onu öpüverdi.

"Muhtemelen ışıklardan birini benim vergim ödüyor olabilir. Herhalde, sandık odası benim evimden daha büyüktür."
Birlikte kapıya geldiler ve üniformalı bir görevli onlara yol gösterdi. Devasa salonun bir köşesinde neredeyse duvar boyu bir şömine yükselen ateşin çatırtıları duyuluyordu. Sol duvar tarafında bir bar vardı ve hemen önlerindeki merdivenler geniş bir terasa açılıyordu.

"Arzu ederseniz terasında ısıtıldığını hatırlatmama izin verin."
Duncan, görevliye gülerek teşekkür etti ve yalnız kaldıklarında Annie'nin fısıldadığını duydu.
"Dışarıyı ısıtıyor olmaları çılgınlık!"

Duncan gülerek onu kollarına aldı ve tam öpecekken bir kadın sesiyle irkiliverdi.
"Duncan?"

Annie, döndüğünde Valentina ile karşı karşıya geldi. Bakışlarının Duncan'a kilitlendiğini görebiliyordu.
Duncan elinde tutup onu yavaşça terasa doğru yönlendirdi.
"İdare edebilecek misin?"
"Elbette."

Başka ne diyebilirdi? Valentina onu korkutuyordu. Duncan onu hala seviyor muydu? Şansı olmadığını başından beri biliyordu ama yine de umutlanmıştı ve umutları giderek tükeniyordu.
Terasa çıkarken cevaplanacak ne kadar çok soru olduğunu düşündü. Belki bu denli rıza gösteren bir tavır olmamalıydı? Belki daha fazlasını istemeliydi?

Zaman geçiyordu ve her beş dakikada bir saatine bakmamak için kendini zor tutuyordu. Duncan'ın eski eşinden ayrılıp bahsettiği petrolcülerle konuşmaya başladığını görünce dinlenme odasına girdi. Evin ihtişamının yanında oda mütevazı ve sıcak bir havaya sahipti. Daha koltuk takımlarına yeni bakmıştı ki bir ses duyup döndü. Valentina tam karşısında duruyordu. İnce, uzun kadının uzun ve bakımlı saçlarına hayran olmamak elde değildi.

"Merhaba. Siz Duncan'ın kız arkadaşısınız?"
Annie soruyu başıyla cevapladı. Aslında gerçek bundan çok farklıydı ama bilmesi gerekmiyordu.
"Uzun zamandır mı birliktesiniz?"
"Birkaç ay önce tanıştık. Patlak lastiğimi değiştirmek için bana yardım etmişti."

"Hiç onun tarzı değil. Öğretmensiniz?"
"Evet. Anaokulunda."
"Tahmin etmeme izin verin. Siz tatlı ve sevecen bir kadınsınız. Yetimlere ve evcil hayvanlara yardım ediyorsunuz?"
Onunla dalga geçiyordu.

"İzninizle."
"Bekleyin lütfen. Onunla yaşadıklarınız elbette beni ilgilendirmiyor. Onu uzun zaman önce kaybetmek gibi bir aptallık yaptım. Tanıdığım en iyi erkek olmasının ötesinde ona âşık olduğumu çok geç anladım."

Gözyaşlarına engel olamıyordu.
"İkinci bir şans istiyorum. Pek mümkün görünmediğini biliyorum ve beni affetmesi kolay değil ama denemek istiyorum. Siz hiç âşık oldunuz mu? Onu seviyorum. Çok gençtim ve ne istediğini öğrenmek için gerekli sabrı gösteremedim ama şimdi olgunlaştım."

Onu ne pahasına olursa olsun geri alacağım ve bunun için kararlıyım. Bunu anlıyor musunuz?"

Bunları duymak çok acı veriyordu. Açıkça geri çekilmesini istiyordu ve bunu istemekte haklıydı. Bir kere daha deneyebilirler ve belki de başarılı olurlardı. Belki Duncan korkularından kurtulurdu. Tekrar sevebilirdi.

Gecenin üçünde bilgisayarının başına oturmuş boks sitelerinde sörf yapıyordu. Bir sanatçının yaptığı tabloya takılıp kalmıştı. İki boksör birbirine karşı pozisyon almışlardı ve biri inanılmaz derecede Duncan'a benziyordu.

"Annie, ne yapıyorsun?"

Uykulu gözlerle odasına giren Kami'ye gülümsedi.

"Geç oldu Kami. Okulun var?"

"Umarım rahatsız etmemişimdir?"

"Sadece seni merak ettim. Biraz garip davranıyorsun. Hasta mısın? Duncan'la ilgili bir sıkıntı mı?"

"Eski karısına geri döndü."

"Ne zamandır?"

"Henüz olmadı ama sanırım olmak üzere. Buna katlanamıyorum. İş anlaşması olduğunu biliyorum ama katlanamıyorum işte. Şaşkınım."

"Artık yanında olmana ihtiyacı kalmadı gibi görünüyor. İmaj düzeltmeyle ilgili alacağını çoktan aldı. Bu arada hediyeler ne olacak?"

Birkaç gün önce kızlar için gelen paketleri hatırladı. Kendisi için bir paket olmadığını görünce, uygun bir yerde bizzat vereceğini hayal etmişti ama şimdi bundan hiç emin olamıyordu.

"Kadın onu seviyor."

"Ne olmuş? Onu terk etmiş ve şansını kaybetmiş. Şimdi senin sıran."

"Destegin için teşekkür ederim ama o kötü bir kadın değil. Keşke olsaydı ve kolayca ondan nefret edebilseydi ama ikinci bir şans hak ediyor."

"Ya sen? Onu seviyorsun?"

"Atlatırım."

Ekrandaki tabloyu satın almak için tuşa basıverdi. Fiyatına bakmamıştı bile. Sadece ona özel bir hediye vermek istiyordu. Onu mutlu edecek bir hediye.

"Ona âşık olduğunu söylemelisin. Bunu bilmeli."

"Bu hiç gerekli değil Kami."

"Annie, sen onun başına gelebilecek en güzel şeysin. Sevdiğini söylemelisin. Gereğini yapmazsa bu onun aptallığı olur."

"Bunu da mı söylemeliyim?"

"Kesinlikle!"

Annie, saat tam dörtte Duncan'ın ofisindeydi. Önceden randevu almış, onun görüşmek isteyeceğinden emin olmak istemişti. Bu gece bir davete katılacaklardı ve muhtemelen bu sonuncusu olacaktı. Sonrası için artık ona ihtiyacı yoktu. İmajı tazelenmişti ve Annie bir an önce hayatına geri dönmeliydi.

Gün boyunca doğru olanı bulmak için düşünüp durmuştu. Onu seviyor olması kendi iyiliğinden çok onun iyiliğini düşünüyor olmasını gerektiriyordu. Güçlü olmalıydı. Ron ve A.J. den sonra çabuk toparlanmıştı ama bu kez çok faklıydı. Fena halde ateşin içine düşmüştü ve onu deli gibi seviyordu.

Hayatın bir meydan okuma olduğunu erken yaşlarda öğrenmişti. Annesi daha on yaşındayken hastalanmış ve on sekiz yaşında ölmüştü. Teyzesi depresyona girmiş ve neredeyse hastanelerden çıkmaz olmuştu. Yıllardır erkek kardeşine ve kızlara bakıyordu. Her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı. Bir ailesi vardı ve bundan önemli bir şey olamazdı.

Çok fedakârlıklar yapmış, asla pişman olmamıştı. Doğasında vermek vardı ve o istemese de kalbini Duncan'a vermesinde şaşılacak bir şey yoktu.

Ofisine girdiğinde telefonla konuşuyordu ve aceleyle bitirip ona gülümsedi.

"Neden randevu aldın?"

Kalkmış, heyecanla ona doğru geliyordu.
"Zaten birkaç saat sonra seni alacaktım."

Çok yakışıklı görünüyordu. Gülmeyen gözlerinin soğuk bakışını bir zamanlar nasıl olmuştaki düşünmüştü? Uzandı ve onu adeta hasretle öptü.
"Dur, tahmin edeyim. Karlılığımızı arttırmak için yeni bir planı var?"

"Karını çalışanlarınla paylaşırsan zaten artacaktır."
Tam Annie'ye göre bir cevap diye düşündü. İyi ki onunla çalışmıyordu. Yoksa her gün başının etini yeri. Kıyafetine bakılınca direkt okuldan gelmiş olmalıydı. Akşamları gördüğü kadından ne kadar farklıydı? Sade, az makyajlı ve daha güzel.
Annie, uzanıp onun ellerini tuttu.

"Dün geceki davette Valentina ile konuştum."

"Her ne söylediyse yalandır. Tek kelimesine bile inanmamalı-sın. Hedefine ulaşmak için yapmayacağı şey yoktur."
"Seni geri istiyor."

Bir an için gözlerinden şimşekler çıktı. Yumruğunu duvara vurup aralıksız küfür etmeye başladı.
"Ve sen ona inandın?"

"Seni seviyor. Yanlış yaptığını anlamış ve pişman olmuş. İkinci bir şans istiyor. Siz evliydim ve yeniden deneyebilirsiniz?"

O şeytan kadına inanmıştı. Bu bakışlarından açıkça anlaşılabilirdi ama bakışlarında başka şeyler de görebiliyordu. Belki acı, belki pişmanlık. Yoksa yanlıyor muydu? Kadınlar yalan söyler, menfaatleri için her hileye başvuramazlar mıydı?

Ama bunu Annie'den beklemiyordu. Onu çocuklarla birlikte görmüştü. Kızlarla birlikte, amcasıyla birlikte görmüştü. İçi nasılsa dışı da öyleydi. Açık, dürüst, zeki ve eğlenceli.

"Buraya onu savunmaya mı geldin? Sana ne kadar ödedi?"

"Elbette hayır. Alakası yok. Seni isterken ağlıyordu. Başında ona inanmamıştım ama sonra sana âşık olduğuna karar verdim. Bana samimi göründü."

"Annie o mükemmel bir oyuncudur ve acısını gösterdiğini düşündüğünde bile rol yapıyordur."
"Sanmıyorum. O senin eski eşin."

"Üç yıl geçti."
"Dürüstçe onu sevmediğini söyleyebilir misin? Senin için bir şey ifade etmediğini?"

"Evlendiğimizde onu seviyordum ve çok aptaldım."
"Onu dinlemelisin. Bu senin ona olan borcun."

"Seni kandırmayı başarmış."
"Yolundan çekilmem için bana yalvardı ve bu talebini geri çeviremem. Bu akşam seninle gelmiyorum Duncan. Valentina'yı al ve ona bir şans tanı."

"Anlaşmamız var."
"Zaten bitmek üzereydi. Şimdi bitmesinin ne mahzuru var?"
O da bittiğini biliyordu. Tam planladığı gibi olmuştu ama ya sonrasında ne yapacaktı? Mazereti çok asil bir davranışa dayanıyordu belki ama sonuç olarak gidiyordu işte. Buradan çıktığında yapacak yalnız kalıverecekti. Kadınlara güvenilmezdi. Hep bırakıp gidiyorlardı.

"Anlaşmayı bozarsan kardeşin hapse girer."
"Yapma lütfen. İkimiz de bunu yapmayacağını biliyoruz. Bunun benim için kolay olduğum mu sanıyorsun? Hiç değil. Ben seni seviyorum ama buraya ait olmadığım ne kadar âşıkâr. Harika vakit geçirdim ve sen mükemmel bir erkeksin. Mutlu olmayı hak ediyorsun ve bu yüzden ona bir şans daha vermelisin. Bir zamanlar onu sevmiştin."

Doğru bildiğini söylediğinin farkındaydı ama sevdiği kadın bir başkası için onu kullanmıştı.

"Beni sevseydin kalırdın. Sakın şimdi benimle arkadaş olmak istediğine sıra geldi?"

"Üzgün olduğumu biliyorum."

"Bana bir oyun oynuyorsun ama senden daha iyi olmanı bekledim. Gitmek istiyorsan, hiç durma. Benim mutluluğum için saçmalıklarına da bir son ver. İkimiz de bunun saçma olduğunu biliyoruz."

Şimdi ağlıyordu ama diğer kadınlardan farklı ağlıyordu. Göz yaşları yüreğini dağlıyor, aklını durduruyordu.

"Sen rüyalarımın erkeğisin. Güçlüsün, kibarsın. Beni eğlendiriyorsun. Ömrümü seninle geçirmek istiyorum. Kollarında uyumak, çocuk yapmak, seni sevmek ve merak etmek istiyorum. Elli yıl yaşımda olmak ve komşuların gıptayla baktığı bir çift olmak istiyorum. Ama bu kararı tek başıma ben veremem. Valentina'yı yok saymam. Doğru olanı yapmaya mecburum. Savaşmıyorum çünkü bunun için bir sebep göremiyorum."

Şimdi oynanan oyunun sonunu görebiliyordu. Kurulan tuzağa girmeyecekti.

"Çok etkileyici bir konuşmaydı ama bitti."

Annie, çantasını aldı.

"Valentina hakkında ya sen haklısın, ya da ben. Umarım bunu anlama şansın olur. Gücüne ve başarına kapıldığımı düşünüyorsan, beni hiç tanımamışsın demektir. Bu benim de seni tanıyamadığımı anlamına geliyor. Sevdiğim adam ruhumu okuyor olmalı ve sen bunu yapamıyorsun. O halde, hoşça kal."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Duncan, yıllardır sarhoş olmuyordu. Belki de en son genç ve aptal olduğu okul yıllarında sarhoş olmuştu. Şimdi büyümüştü ama yine aptaldı. İşi boş vermiş üç gündür evine kapanmıştı. Kendine kahve yapmadan önce güçlkle duş aldı ve üzerini değiştirdi.

Boksa başladığında ilk üç maçı tam bir felaket olmuştu. Üçünde de birer yumrukla yeri boylamıştı. Koçu başka bir spora yönelmesi için adeta yalvarmış ama o vazgeçmemişti. Bir yıl sonra bütün üniversiteler ona burs teklif etmek için yarışa girmişlerdi.

Ailenin işini devralmakta hiç kolay olmamıştı. Defalarca çuval-lamış, acemiliğinden sayısız fırsatı değerlendirememişti. Sonrasında üstesinden gelmiş ve yenilmez olmuştu.

Ama Annie'yi kaybetmek hiç tanımadığı bir çaresizlikti. Beni seven adam ruhumu okumalı derken, duyduğu acının tarifi yoktu. Ona ateş etmiş olsaydı daha çabuk iyileşebilirdi.

Sonuç olarak gitmişti. Öylece çekip gitmişti. Söylediklerine inanmamış, onun kesinlikle yalan söylemeyeceğini bildiği halde, gitmesine engel olmamıştı.

Kapının zili sanki kafasının içinde çalıyordu. Açtığı anda karşı-
sında elinde bir paket olan Valentina'yı gördü.
"Bu senin için kapıcıya bırakılmış."
İçeri girdi ve etrafına bakındı.
"Harika. Her şey yerli yerinde ama bu kadar çok odadan sıkıl-
madın mı? Bence bu kez tek katlı bir ev denemeliyiz."

Yanına geldi ve ona küçük bir öpücük verdi.
"Nasılsın? Asistanın iyi hissetmediğini söyledi. Neyin var? Sol-
gun görünüyorsun?"
Paketin üzerindeki el yazısını tanıyordu. Açmak için ölüyordu
ama yalnız kalıncaya kadar bunu yapmayacaktı. Mutfığa döndü ve
kahvesini hazırladı. Birkaç yudum alıp kendine gelince eski eşine
döndü.

İnanılmaz çekici bir elbisesi vardı ve çıkarmayı düşünmemek i-
çin deli olması lazımdı.
"Niye geldin?"

"Seninle konuşmak için geldim. Seni seviyorum ve bir şans da-
ha istiyorum."
"Ya buna karar vermeden önce bir test sürüşü yapmak istiyor-
sam?"

"Ne zaman istersen."

"Ya çocuk istersem."

Ölçülerinin bozulacağından ölümüne korktuğunu biliyordu.
"Elbette. Hatta köpeğimiz de olmalı."

"Sen ciddisin?"

"Kesinlikle. Seni seviyorum ve bunu ispatlamaya hazırım."

"O zaman servetimle ilgili hiçbir hak talep etmeyeceğine dair
bir anlaşmaya hayır demezsin?"

Kaşlarındaki botoksların oynadığını görebiliyordu ama yine de
bozuntuya vermemeyi başarmıştı.

"Duncan... Ben... Kahretsin."

"Parasız olmuyor mu?"

"Tam olarak değil aslında. Eric beni terk etti. O lanet herife neyi
kaybettiğini göstermeliyim."

Ufacık bir gurur kalıntısı görmek hoşuna gitmişti.
"Kusura bakma. Sana yardımcı olamam."
"Kızdın mı?"

"Daha çok rahatlardım diyelim."

"Af edersin ama benimle tanıştığında bir serseriydin ve ben seni
bir centilmen yaptım."

"Ofis masasının üzerinde iş ortağımla beraber oldun sen."

"Biliyorum. Bunun için üzgünüm."

"Artık önemi yok."

"Anladım. İyi görünüyorsun. Çok yol aldın Duncan."
Gittiğinde konunun kapandığını biliyordu ve müthiş rahatlamış-
tı. Aceleyle Annie'den gelen paketi açtı. Tabloyu yapan ressamı
tanıyordu ve duvar boyu bir tablosu çalışma odasında asılıydı. İçin-
den çıkan notu okudu.

"Aynısı bilgisayar ekranımı süslüyor."

Bu kadar düşünceli olduğuna inanamıyordu. Onu seviyor muy-
du? Seviyorsa gitmesine nasıl izin vermişti?

"Manzara harika."

Tedavi merkezinin arka bahçesindeki terasta Tim'in karşısında
oturuyordu.

"Haklısın."

Her zamankinden daha iyi görünüyordu ama konuşmakta zorluk
çekiyordu. Etrafına bakınca diğer ziyaretçilerinde sıkıntı içinde
olduğunu gördü.

"Ben..."

"Annie, sen doğru olanı yaptın. Birkaç gün öncesine kadar far-
kıda değildim ama şimdi haklı olduğunu görebiliyorum. Yardıma
ihtiyacım vardı ve hala da var."

Birden rahatlayıverdi ve sevinçle elini sıktı.

"Boş hayallerin peşinden koşuyordum ve devam etseydim fela-
ket olacaktı. Bunu atlatacağım."

"Ve..."

"Savaşacağım ve bunu atlatacağım. Kumar oynamayacağım. Yango bileti bile almayacağım."
 "Harika olacak Tim."
 "Biliyorum. Sana söylediklerim için beni bağışla."
 "Önemli değil."
 "O parayı nasıl aldım bilmiyorum. Ne aptallık! Yaptıkların için sana minnettarım. Çok kişi beni hapse gönderirdi."

"Ben bunu yapamazdım."
 "Biliyorum. Bay Patrick ile görüştüm ve işimi geri alacağımı söz verdi. Elbette parayla işim olmayacak. Bu güvenini kopye kılınmayacağım."
 Tim onunla konuşmuş muydu? Acaba nasıldı? Sormamak için kendini zor tuttu.

"Sevindim."
 "Sana olan borcumu da ödeyeceğim."
 "Bana borcun yok canım."
 "Elbette var. Bak benim için neler yaptın?"
 "Hepsi birkaç davete katıldım."
 Ve âşık oldum ve kalbim kırıldı. Ama şimdi kardeşinden duydukları her şeye bedeldi. Gücünü topladığında olanları anlatan daha doğru olurdu.
 "Sen harikasınn Annie."
 İyileşecek olmasını görmek harikaydı. Tekrar ayakları üzerinde durduğu görmek daha da harika olacaktı.

Duncan kalabalık restorana girdi ve etrafına bakınmaya başladı. Garson kızlardan biri yanına geldi ve gülerek rezervasyonu olup olmadığını sordu.
 "Yemek için gelmedim. Jenny'i arıyorum."
 "Bekleyin lütfen."
 Bir dakika sonra Jenny karşısındaydı ve ondan nefret ettiği yüz ifadesinden açıkça belli oluyordu.

"Onu arıyorum. Aklıma gelen her yerde onu arıyorum Jenny. Lütfen bana yardım et."
 "Sen bunu hak etmiyorsun. Onu ağılattın. Geceler boyunca. Bizim yatmamızı bekledi ve sonrasında ağladı, ağladı... Sen onu mahvettin."
 "Biliyorum ve bunun için özür dilerim ama piymanlıktan ölmeden önce bana yardım et. Onu bulup sevdiğimi söylemeliyim. Onu istediğimi, onu koruyacağımı, onunla yaşlanmak istediğimi söylemeliyim."

"Peki ama eğer onu tekrar..."
 "Söz veriyorum incitmeyeceğim. Onunla evleneceğim Jenny."
 "Tamam. O bir kilisede. Görevliler grip olduğu için gece töreni için gönüllülere ihtiyaçları varmış. Yardım etmeye gitti. Bu kez berbat etme."
 "Etmeyeceğim..."

Annie son kez mumların yerinde olduklarını kontrol etti ve rahat bir nefes aldı.
 "Annie sen harikasınn. Çok yoruldu ve artık eve gitmelisin yoksa ayakta durmayacaksın. Teşekkür ederiz."
 Rahibin çine baktı ve haklı olduğunu anladı. Yorgunluktan dizleri titriyordu.

"Siz nasıl isterseniz."
 "Geldiğin için minnettarım. Sen iyi bir kadınsın."
 "Görüşürüz."
 Annie, kiliseden çıktığında ılık havayı ciğerlerine çekti. Huzurluydu. Yardım etmişti, Tim iyileşiyordu, kızlar yanındaydı, harika bir iş vardı ve bunlara sahip olduğu için mutluydu. İçindeki kocaman boşluğu doldurmayı zamana bırakacaktı.
 Park yerine doğru yürüdü ve arabasını yanına geldiğinde birinin onun yanına geldiğini gördü. Bu Duncan' dı.
 Hem gülmek istiyordu hem de ağlamak. Onu çok özlemişti.
 "Annie."

SUSAN MALLERY

Rüyası gerçek olmuş ve ona geri dönmüştü. Kendini kollarına atıverdi ve sıkıca sarıldı. Adeta tekrar gitmesini önlemeye çalışıyor.

“Annie, seni seviyorum.”

“Biliyorum.”

“Valentina gitti. Servetimden pay alamayacağına dair bir söz. leşme istediğimde arkasına bile bakmadı.”

“Yürümediği için üzüldüğümü söylemek isterdim ama hiç ü. zülmediğimi itiraf etmeliyim.”

Cebinden bir kutu çıkardı ve önünde diz çöküp kutuyu açtı.

“Seni seviyorum Annie McCoy. Hep seveceğim. Lütfen benimle evlen. Seninle birlikte yaşlanmak istiyorum.”

Kutuyu açtığında Annie gördüğü meleklerle inanmadı. Artık mutlu olacaklarından hiç şüphesi yoktu.

“Gerçekten bunu istiyor musun.”

“Kesinlikle. Sen benim aradığım kadınsın. Sonunda seni buldum ve asla bırakmayacağım.”

“Duncan Patrick, seninle evlenmeyi kabul ediyorum.”

SON